

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

(ต. ๒๒.๑)

คดีหมายเลขดำที่ อบ. ๑๔๒/๒๕๖๔
คดีหมายเลขแดงที่ อบ. ๓๗๐/๒๕๖๖

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๗ เดือน พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๖๖

ระหว่าง { ว่าที่ร้อยตรี กฤตยชญ์ กลับมาอนุรักษ ผู้ฟ้องคดี

          { องค์การบริหารส่วนตำบลหมื่นไวย ที่ ๑

          { นายกองคการบริหารส่วนตำบลหมื่นไวย ที่ ๒

          { คณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดนครราชสีมา ที่ ๓

          { ประธานกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดนครราชสีมา ที่ ๔

          { คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ที่ ๕ ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ อุทธรณ์ คำพิพากษาศาลปกครองนครราชสีมา ในคดีหมายเลขดำที่ บ. ๔๑/๒๕๕๙ หมายเลขแดงที่ บ. ๒๑/๒๕๖๔

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า เดิมผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลหมื่นไวย สังกัดผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับความเดือดร้อนเสียหายจากกรณีถูกกล่าวหาว่า เมื่อครั้งดำรงตำแหน่งปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาด อำเภอชุมพวง จังหวัดนครราชสีมา และได้ปฏิบัติหน้าที่นายกองคการบริหารส่วนตำบลท่าลาดอีกตำแหน่งหนึ่ง ทำการเบิกเงินค่าตอบแทนตำแหน่งนายกองคการบริหารส่วนตำบลในระหว่างปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งดังกล่าว ระหว่างเดือนมิถุนายน ๒๕๕๗ ถึงเดือนธันวาคม ๒๕๕๗ เป็นเงินทั้งสิ้น ๔๐,๒๐๐ บาท

/โดยไม่ชอบ...

โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย เป็นเหตุให้องค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาดได้รับความเสียหาย โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ มีความเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ทางราชการอย่างร้ายแรง และฐานกระทำการอื่นใดอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง จึงส่งเรื่องให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีในฐานความผิดดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณาแล้ว มีมติเห็นควรลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลหมื่นไวย ที่ ๘๗๓/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ แก้ไขเพิ่มเติมโดยคำสั่งที่ ๘๙๖/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๓ ธันวาคม ๒๕๕๗ ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ตั้งแต่วันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๕๗ เป็นต้นไป ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณาแล้ว มีมติยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เป็นการดำเนินการทางวินัยที่ไม่ถูกต้องเหมาะสม ตามนัยหนังสือสำนักงานเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร ๐๒๐๕/ว ๒๓๔ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๓๖ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ จึงมีหนังสือแจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ดำเนินการพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีใหม่ให้ถูกต้องเหมาะสม จากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีมติให้เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีจากโทษปลดออกจากราชการเป็นไล่ออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลหมื่นไวย ที่ ๗๘๔/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๘ เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีจากปลดออกจากราชการเป็นไล่ออกจากราชการ โดยให้ มีผลตั้งแต่วันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๕๗ เป็นต้นไป ผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์คำสั่งเพิ่มโทษดังกล่าว และต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้พิจารณาแล้วมีมติยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การใช้สิทธิเบิกค่าตอบแทนการปฏิบัติหน้าที่นายกองค์การบริหารส่วนตำบลตั้งแต่เดือนมิถุนายน ๒๕๔๗ ถึงเดือนธันวาคม ๒๕๔๗ เป็นไปตามมาตรา ๘๖ ประกอบกับมาตรา ๘๕ (๓) แห่งพระราชบัญญัติ สภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ และระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วย เงินค่าตอบแทนประธานกรรมการบริหาร สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล เลขานุการ สภาองค์การบริหารส่วนตำบล กรรมการบริหาร และเลขานุการกรรมการบริหาร พ.ศ. ๒๕๓๘ และบันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสร็จที่ ๗๓๗/๒๕๔๖ ประกอบกับหนังสือ กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ด่วนมาก ที่ มท ๐๘๐๔/ว ๑๓๘๗ ลงวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ และหนังสือกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ที่ มท ๐๘๐๔.๓/๖๙๑๐ ลงวันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๕๔๗ โดยหนังสือทั้งสองฉบับดังกล่าวได้ตอบข้อหารือการใช้สิทธิของปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล ในการปฏิบัติหน้าที่นายกองค์การบริหารส่วนตำบล อันเป็นการกำหนดสิทธิก่อนและขณะที่ผู้ฟ้องคดี ได้ใช้สิทธิเบิกค่าตอบแทนการปฏิบัติหน้าที่นายกองค์การบริหารส่วนตำบล และค่าตอบแทนดังกล่าว

/ได้ตราเป็น...

ได้ตราเป็นข้อบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๗ ขององค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาด ในหมวดค่าตอบแทนใช้สอยและวัสดุแยกต่างหากจากหมวดเงินเดือนและค่าจ้าง ซึ่งในการเบิกค่าตอบแทนดังกล่าวได้มีปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล สังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลในจังหวัดนครราชสีมาใช้สิทธิเบิกเช่นเดียวกับผู้ฟ้องคดี เช่น กรณีของนางสาวคณิต แย้มกลาง ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลกระเบื้องนอก ที่ถูกลงโทษไล่ออกจากราชการ เนื่องจากถูกกล่าวหาว่ากระทำการทุจริตต่อหน้าที่ราชการในการเบิกค่าตอบแทนการปฏิบัติหน้าที่นายกองค์การบริหารส่วนตำบลโดยไม่มีสิทธิ ซึ่งนางสาวคณิตยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครองนครราชสีมา ต่อมา ศาลปกครองนครราชสีมามีคำพิพากษาว่า นางสาวคณิตเชื่อโดยสุจริตว่าตนมีสิทธิได้รับเงินค่าตอบแทนการปฏิบัติหน้าที่นายกองค์การบริหารส่วนตำบลโดยชอบด้วยกฎหมาย จึงไม่อาจถือว่าเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ คำสั่งลงโทษไล่นางสาวคณิตออกจากราชการจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย ส่วนหนังสือกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ที่ มท ๐๘๐๔.๓/๑๐๕๑๘ ลงวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ ที่ตอบข้อหารือของจังหวัดนครราชสีมาเกี่ยวกับการเบิกค่าตอบแทนผู้ปฏิบัติหน้าที่นายกองค์การบริหารส่วนตำบลนั้น ศาลปกครองสูงสุดได้เคยวินิจฉัยว่า หนังสือดังกล่าวเป็นเพียงหนังสือภายในที่ใช้เป็นแนวทางในการปฏิบัติราชการ จะใช้บังคับดังเช่นกฎหมายระเบียบ คำสั่ง หรือมติของคณะรัฐมนตรีไม่ได้ ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. เพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในการประชุมครั้งที่ ๑๐/๒๕๕๗ เมื่อวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๗ ที่เห็นชอบให้ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ มติในการประชุมครั้งที่ ๑/๒๕๕๘ เมื่อวันที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๕๘ ที่ยกอุทธรณ์คำสั่งลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ มติในการประชุมครั้งที่ ๑๐/๒๕๕๘ เมื่อวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๘ ที่เห็นชอบให้เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีจากปลดออกจากราชการเป็นไล่ออกจากราชการ และมติในการประชุมครั้งที่ ๔/๒๕๕๙ เมื่อวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๙ ที่ยกอุทธรณ์คำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ

๒. เพิกถอนคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลหมื่นไวย ที่ ๘๗๓/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ แก้ไขเพิ่มเติมโดยคำสั่งที่ ๘๙๖/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๓ ธันวาคม ๒๕๕๗ ที่ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ

๓. เพิกถอนคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลหมื่นไวย ที่ ๗๘๔/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๘ ที่เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีจากปลดออกจากราชการเป็นไล่ออกจากราชการ

๔. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงที่ ๔ ดำเนินการให้ผู้ฟ้องคดีได้ดำรงตำแหน่งปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลหมื่นไวย (นักบริหารงานองค์การบริหารส่วนตำบล ระดับ ๘) เลขที่ตำแหน่ง ๐๐ - ๐๑๐๑ - ๐๐๑ โดยให้มีสถานภาพเป็นพนักงานส่วนตำบลหรือข้าราชการตามกฎหมาย

/ตลอดระยะเวลา...

ตลอดระยะเวลาที่ถูกคำสั่งลงโทษ รวมทั้งมีสิทธิในการได้รับการเลื่อนระดับให้ดำรงตำแหน่งที่สูงขึ้น ตลอดจนมีสิทธิได้รับเงินเดือน สิทธิประโยชน์และสวัสดิการอันพึงมีตามกฎหมาย และระเบียบทุกประการ ตั้งแต่ถูกสั่งให้ออกจากราชการจนถึงวันกลับเข้ารับราชการ โดยถือเสมือนว่าผู้ฟ้องคดีไม่เคยถูกสั่งให้ออกจากราชการ

ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องคำขอข้อ ๑ ในส่วนที่ขอให้เพิกถอนมติในการประชุมครั้งที่ ๑๐/๒๕๕๗ เมื่อวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๗ มติในการประชุมครั้งที่ ๑/๒๕๕๘ เมื่อวันที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๕๘ และข้อ ๒ ไว้พิจารณา ผู้ฟ้องคดีไม่ยื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อศาลปกครองสูงสุด

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้มีหนังสือลงวันที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๕๗ ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาลงโทษผู้ฟ้องคดีตามรายงานการไต่สวนข้อเท็จจริง คดีหมายเลขดำที่ ๐๖ - ๑ - ๓๑๒/๒๕๕๓ คดีหมายเลขแดงที่ ๐๗๙ - ๑ - ๕/๒๕๕๗ เนื่องจากการกระทำของผู้ฟ้องคดีมีมูลกระทำผิดทางวินัย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงพิจารณาลงโทษทางวินัยโดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๙๒ และมาตรา ๙๓ จากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๕๗ ถึงนายอำเภอเมืองนครราชสีมาเพื่อเสนอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณาให้ความเห็นชอบลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีมติให้ปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่งที่ ๘๗๓/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ และคำสั่งที่ ๘๙๖/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๓ ธันวาคม ๒๕๕๗ แก้ไขเปลี่ยนแปลงคำสั่งลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และรายงานนายอำเภอเมืองนครราชสีมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ทราบ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ เห็นว่า คำสั่งลงโทษดังกล่าวไม่ถูกต้องและเหมาะสมตามมติคณะรัฐมนตรี จึงได้ส่งเรื่องให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณาดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ให้ถูกต้องเหมาะสมต่อไป ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณาแล้วมีมติไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งที่ ๗๙๔/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๘ เพิ่มโทษทางวินัยจากปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการเป็นไล่ออกจากราชการ ดังนั้น การออกคำสั่งลงโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดีเป็นการดำเนินการตามกฎหมาย ระเบียบ และมติคณะรัฐมนตรีที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในการประชุมครั้งที่ ๑๐/๒๕๕๘ เมื่อวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๘ ชอบด้วยกฎหมายแล้ว

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ให้การว่า ขั้นตอนการพิจารณามีมติเพิ่มโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการเป็นไล่ออกจากราชการนั้น ก่อนออกคำสั่งลงโทษได้ผ่านขั้นตอนการเสนอของประธานกรรมการบริหาร องค์การบริหารส่วนตำบล หรือนายกองคการบริหารส่วนตำบล จึงถือได้ว่าเป็นการดำเนินการที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และ

/ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ เป็นองค์กรที่มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ จึงไม่อาจพิจารณาเปลี่ยนแปลงฐานความผิดทางวินัยตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ วินิจฉัยยุติแล้วให้เป็นประการอื่นได้อีก

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ให้การว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้รับหนังสือร้องเรียนฉบับลงวันที่ ๒ กันยายน ๒๕๕๒ ขอให้ดำเนินการตรวจสอบข้อเท็จจริง กรณีผู้ฟ้องคดีขณะดำรงตำแหน่งปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาด เบิกเงินค่าตอบแทนตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาดโดยไม่มีสิทธิ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้ปฏิบัติตามระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการไต่สวนข้อเท็จจริงของพนักงานไต่สวน พ.ศ. ๒๕๕๐ และระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ว่าด้วยการไต่สวนข้อเท็จจริง พ.ศ. ๒๕๕๕ แล้ว และมีมติว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีในฐานะผู้ถูกกล่าวหาไม่มีความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรีหรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง และฐานกระทำการอื่นใด อันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติกู้ช่วยอย่างร้ายแรง ตามประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดนครราชสีมา เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ ข้อ ๓ วรรคสาม ข้อ ๖ วรรคสอง และข้อ ๑๙ วรรคสอง ประกอบพระราชบัญญัติระเบียบบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๓ (๓) และมาตรา ๒๕ วรรคท้าย และมีมูลความผิดทางอาญา ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต และฐานเป็นเจ้าพนักงานมีหน้าที่ทำเอกสาร รับเอกสาร หรือกรอกข้อความลงในเอกสาร กระทำการรับรองเป็นหลักฐานซึ่งข้อเท็จจริงอันเอกสารนั้นมุ่งพิสูจน์ความจริงอันเป็นความเท็จตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ และมาตรา ๑๖๒ (๔) ประกอบมาตรา ๙๐ และมาตรา ๙๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ จึงส่งรายงาน เอกสาร และความเห็นไปยังผู้บังคับบัญชาเพื่อพิจารณาโทษทางวินัย และไปยังอัยการสูงสุดเพื่อดำเนินคดีอาญา โดยได้ดำเนินการตามขั้นตอนที่กฎหมายและระเบียบกำหนดทุกประการ นอกจากนี้ การใช้สิทธิเบิกเงินค่าตอบแทนตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาด กฎหมายกำหนดว่าจะต้องมาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชน และไม่มีบทบัญญัติแห่งกฎหมายใดกำหนดให้ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลได้รับเงินค่าตอบแทนตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบล ในระหว่างที่ไม่มีนายกองค์การบริหารส่วนตำบล การที่ผู้ฟ้องคดีได้อนุมัติและรับรองเอกสารการเบิกจ่ายเงินค่าตอบแทนตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบลระหว่างปฏิบัติหน้าที่นายกองค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาดให้กับตนเอง ระหว่างเดือนมิถุนายน ๒๕๔๗ ถึงเดือนธันวาคม ๒๕๔๗ รวม ๗ เดือน เป็นเงินทั้งสิ้น ๔๐,๒๐๐ บาท โดยไม่มีกฎหมายให้อำนาจให้กระทำได้

/จึงเป็น...

จึงเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งขณะที่ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหน้าที่นายกองค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาด องค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาดได้รับแจ้งเวียนเรื่องหรือการเบิกจ่ายเงินค่าตอบแทนตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบลตามหนังสือของอำเภอชุมพวง ที่ มท ๐๘๓๔.๑๔/ว ๔๕๖๖ ลงวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๔๗ พร้อมทั้งสิ่งที่ส่งมาด้วย คือ สำเนาหนังสือกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ที่ มท ๐๘๓๔.๔/ว ๔๓๕๐ ลงวันที่ ๓ ธันวาคม ๒๕๔๗ และหนังสือกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ที่ มท ๐๘๐๔.๓/๑๐๕๑๘ ลงวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ แล้ว โดยหนังสือดังกล่าวมีสาระสำคัญว่า ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลซึ่งปฏิบัติหน้าที่นายกองค์การบริหารส่วนตำบล ในกรณีที่ไม่มีนายกองค์การบริหารส่วนตำบล ไม่มีสิทธิได้รับเงินค่าตอบแทนตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบล นางนิมนวล สีหาราช เจ้าหน้าที่ธุรการองค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาด ได้ให้การยืนยันว่าเป็นผู้รับหนังสือดังกล่าวไว้เมื่อวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๔๗ และได้ลงรับหนังสือไว้ในทะเบียนหนังสือรับขององค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาด ปี ๒๕๔๗ (เล่ม ๒) เลขทะเบียนรับ ๑๓๖๒ เมื่อวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๔๗ และในวันเดียวกัน นางนิมนวลได้เสนอหนังสือดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีทราบ และไม่เคยมีหนังสือรับจากภายนอกหน่วยงานค้างอยู่ที่ตนแต่อย่างใด ในขณะที่ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาด และปฏิบัติหน้าที่ตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาดในช่วงวันที่ ๑๓ - ๑๗ ธันวาคม ๒๕๔๗ วันที่ ๒๐ - ๒๔ ธันวาคม ๒๕๔๗ และวันที่ ๒๗ - ๓๐ ธันวาคม ๒๕๔๗ ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่มีการแจ้งเวียนหนังสือดังกล่าว ปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีได้มาปฏิบัติราชการที่องค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาดทุกวัน หลังจากนั้น ผู้ฟ้องคดีได้รับทราบหนังสือจังหวัดนครราชสีมา ที่ มท ๐๘๓๔.๔/ว ๔๓๕๐ ลงวันที่ ๓ ธันวาคม ๒๕๔๗ ที่ได้อ้างถึงหนังสือกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ที่ มท ๐๘๐๔.๓/๑๐๕๑๘ ลงวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ อีกครั้ง เมื่อองค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาดได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๔๘ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทำหนังสือชี้แจงกรณีเบิกเงินค่าตอบแทนตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบลในระหว่างที่ปฏิบัติหน้าที่นายกองค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาด และผู้ฟ้องคดีได้ทำหนังสือชี้แจง ฉบับลงวันที่ ๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ ส่งมาถึงนายกองค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาด โดยโต้แย้งและไม่ยอมรับการตีความตามหนังสือกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ที่ มท ๐๘๐๔.๓/๑๐๕๑๘ ลงวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ ดังกล่าว จะเห็นได้ว่า ผู้ฟ้องคดีได้รับทราบการแจ้งเวียนเรื่องหรือการเบิกจ่ายเงินค่าตอบแทนตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบล ตามหนังสืออำเภอชุมพวง ที่ มท ๐๘๓๔.๑๔/ว ๔๕๖๖ ลงวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๔๗ หนังสือจังหวัดนครราชสีมา ที่ มท ๐๘๓๔.๔/ว ๔๓๕๐ ลงวันที่ ๓ ธันวาคม ๒๕๔๗ และหนังสือกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ที่ มท ๐๘๐๔.๓/๑๐๕๑๘ ลงวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ แล้ว ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีจึงมีอาจรับฟังได้

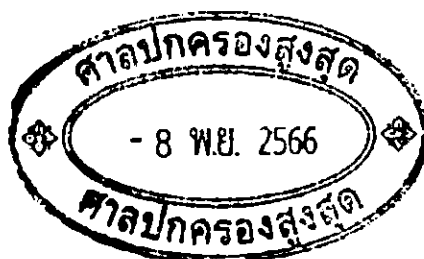

/นอกจากนี้...

นอกจากนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้รวบรวมพยานหลักฐานต่าง ๆ ประกอบด้วย พยานเอกสาร พยานบุคคล และพยานหลักฐานที่ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นประกอบการชี้แจง แก่ข้อกล่าวหาแล้ว โดยองค์คณะพนักงานไต่สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้พิจารณาซึ่งน้ำหนัก พยานหลักฐานดังกล่าวเสนอผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ พิจารณาพยานหลักฐานทั้งปวงตามที่ปรากฏใน สำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงประกอบความเห็นขององค์คณะพนักงานไต่สวนดังกล่าว การรับฟัง ข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว ส่วนบันทึกข้อความแย้งเกี่ยวกับการ เบิกเงินค่าตอบแทนนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ รับฟังข้อเท็จจริงดังกล่าวจากคำให้การของนางสุกรี เชื้องาม และนางจิตติภัท มณีคุ้ม ซึ่งได้ยืนยันข้อเท็จจริงสอดคล้องกันว่า นางสุกรีได้ให้ นางจิตติภัททำบันทึกแจ้งผู้ฟ้องคดีว่าเจ้าหน้าที่จังหวัดนครราชสีมาได้เข้าตรวจงานการเงิน ขององค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาด โดยนางจิตติภัทได้จัดทำบันทึกของส่วนการคลัง แจ้งไปยังผู้ฟ้องคดี รวม ๒ ครั้ง โดยเสนอเรื่องผ่านนางสุกรี แต่ผู้ฟ้องคดีได้เก็บบันทึกข้อความ ทั้ง ๒ ฉบับ ดังกล่าวไว้โดยไม่ได้ส่งคืนให้นางจิตติภัทหรือนางสุกรี และไม่ได้คืนเงินให้กับ องค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาด นอกจากนี้ นางสุกรีได้เคยหารือผู้ฟ้องคดีแล้วเกี่ยวกับ ค่าตอบแทนในการปฏิบัติหน้าที่นายกององค์การบริหารส่วนตำบลดังกล่าวว่าไม่สามารถเบิกจ่ายได้ แต่ผู้ฟ้องคดีตอบว่าไม่เป็นไร ถ้าเบิกไม่ได้จะรับผิดชอบเอง ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้รับฟัง ข้อเท็จจริงจากพยานบุคคลที่ได้ให้การยืนยันข้อเท็จจริงสอดคล้องกัน จำนวน ๒ ราย จึงเป็น การรับฟังข้อเท็จจริงโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว

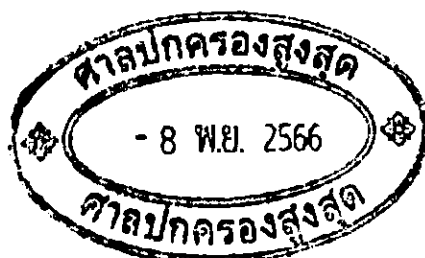
นอกจากนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ มีอำนาจตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ในการไต่สวน ข้อเท็จจริงกรณีเจ้าหน้าที่ของรัฐถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ กระทำความผิด ต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือการกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม และหากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้ไต่สวนข้อเท็จจริงแล้วเห็นว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีมีพฤติการณ์ แห่งการกระทำความผิดทางอาญาและทางวินัย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ย่อมมีอำนาจในการชี้มูล ข้อกล่าวหาได้ในทุกฐานความผิดและไม่ปรากฏว่ามีกฎหมายใดบัญญัติห้ามมิให้ชี้มูลความผิด ทางวินัย

ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่าไม่ได้กระทำความผิดตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้พิจารณาและชี้มูลความผิด เนื่องจากคดีนี้มีประเด็นเดียวกันและข้อเท็จจริงเหมือนกัน กับคำพิพากษาศาลปกครองนครราชสีมา คดีหมายเลขแดงที่ ๔๙๕/๒๕๕๕ นั้น เห็นว่า จากการไต่สวนข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีได้เบิกเงินค่าตอบแทน การปฏิบัติหน้าที่ตำแหน่งนายกององค์การบริหารส่วนตำบล ระหว่างเดือนมิถุนายน ๒๕๔๗ ถึงเดือนธันวาคม ๒๕๔๗ รวม ๗ เดือน เป็นเงินทั้งสิ้น ๔๐,๒๐๐ บาท โดยได้ลงลายมือชื่อ

ในฎีกา...

ในฎีกาเบิกจ่ายเงิน ในฐานะปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาด เห็นควรอนุมัติให้เบิกจ่ายได้ และได้ลงลายมือชื่อในฎีกาเบิกจ่ายเงินในฐานะปฏิบัติหน้าที่นายกองค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาด อนุมัติให้เบิกจ่ายเงินค่าตอบแทนดังกล่าวได้ ไม่มีกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ หรือหนังสือสั่งการ ที่กำหนดให้ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลซึ่งปฏิบัติหน้าที่นายกองค์การบริหารส่วนตำบล มีสิทธิได้รับเงินค่าตอบแทนตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบลในระหว่างที่ไม่มีนายก องค์การบริหารส่วนตำบล และผู้ฟ้องคดีได้ทราบอยู่แล้วว่าตนไม่มีสิทธิได้รับเงินค่าตอบแทน ตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบลดังกล่าวเมื่อวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๕๗ ซึ่งเป็นวันที่ ผู้ฟ้องคดีได้รับทราบหนังสืออำเภอชุมพวง ที่ มท ๐๘๓๔.๑๔/ว ๔๕๖๖ ลงวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๗ พร้อมเอกสารประกอบตามหนังสือจังหวัดนครราชสีมา ที่ มท ๐๘๓๔.๔/ว ๔๓๕๐ ลงวันที่ ๓ ธันวาคม ๒๕๕๗ และหนังสือกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ที่ มท ๐๘๐๔.๓/๑๐๕๑๘ ลงวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ ที่ตอบข้อหารือจังหวัดนครราชสีมาเกี่ยวกับกรณีที่ปลัดองค์การบริหาร ส่วนตำบลซึ่งปฏิบัติหน้าที่นายกองค์การบริหารส่วนตำบลไม่มีสิทธิได้รับเงินค่าตอบแทนตำแหน่ง นายกองค์การบริหารส่วนตำบล แต่ผู้ฟ้องคดีกลับเพิกเฉย และในวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๕๗ ยังทำเรื่องเบิกเงินค่าตอบแทนตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาด ประจำเดือน ธันวาคม ๒๕๕๗ ให้กับตนเองเป็นเงิน ๖,๐๐๐ บาท รวมทั้งไม่นำเงินค่าตอบแทนที่ได้เบิกไป ในเดือนมิถุนายนถึงเดือนพฤศจิกายน ๒๕๕๗ ส่งคืนให้องค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาด จึงมีมูล เป็นความผิดทางอาญา และมีมูลเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ซึ่งมีมูล ในกรณีคำพิพากษาศาลปกครองนครราชสีมา คดีหมายเลขแดงที่ ๔๙๕/๒๕๕๕ ที่ผู้ฟ้องคดี ยกขึ้นอ้างเพื่อสนับสนุนข้ออ้างว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีไม่เป็นความผิดนั้น ข้อเท็จจริง ตามคำพิพากษาดังกล่าวกับข้อเท็จจริงตามทางการได้สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ที่ได้พิจารณา และชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดีเป็นคนละกรณีกัน กล่าวคือ ข้อเท็จจริงตามคำพิพากษาที่อ้างนั้น เป็นกรณีที่นางสาวคณิต แยมกลาง ได้รับแจ้งให้คืนเงินค่าตอบแทนให้แก่องค์การบริหาร ส่วนตำบลกระเบื้องนอก นางสาวคณิตได้คืนเงินค่าตอบแทนให้แก่องค์การบริหารส่วนตำบล กระเบื้องนอก เมื่อวันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๕๙ หลังจากได้มีการเรียกเงินคืนประมาณ ๑๔ วัน ซึ่งนางสาวคณิตเชื่อโดยสุจริตว่าตนมีสิทธิได้รับเงินค่าตอบแทนดังกล่าว ส่วนกรณีของผู้ฟ้องคดี ปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วยกับหนังสือกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ที่ มท ๐๘๐๔.๓/๑๐๕๑๘ ลงวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ และไม่ยอมนำเงินค่าตอบแทนที่เบิกไปคืนให้แก่องค์การ บริหารส่วนตำบลท่าลาด และไม่ได้หารือในเรื่องดังกล่าวไปยังหน่วยงานที่กำกับดูแล แต่กลับปล่อย ระยะเวลาให้ล่วงเลยนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ว่าตนไม่มีสิทธิได้รับเงินค่าตอบแทนดังกล่าวเป็นเวลา ถึง ๓ ปีเศษดังกล่าว จึงไม่อาจนำมาเทียบเคียงกันได้ ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีจึงมีอจรับฟังได้ นอกจากนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ในฐานะองค์กรตามรัฐธรรมนูญได้ใช้อำนาจในการวินิจฉัยชี้ขาด

/อันเป็น...

อันเป็นการใช้อำนาจตามรัฐธรรมนูญขององค์กรตามรัฐธรรมนูญโดยตรง ศาลปกครองจึงไม่มีอำนาจที่รับคำฟ้องในคดีนี้ไว้พิจารณา

ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยว่า คำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลหมื่นไวย ที่ ๗๘๔/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๘ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามมติในการประชุมครั้งที่ ๔/๒๕๕๙ เมื่อวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๙ ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

คดีมีประเด็นต้องวินิจฉัยตามข้อต่อสู้ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ก่อนว่า ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีนี้ได้หรือไม่ เห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ เป็นคณะบุคคลที่มีกฎหมายระดับพระราชบัญญัติให้อำนาจในการออกกฎ คำสั่ง หรือมติใด ๆ ที่มีผลกระทบต่อสภาพของสิทธิหรือหน้าที่ของบุคคล จึงมีฐานะเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ เมื่อฐานอำนาจที่นำไปสู่การปฏิบัติหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ มาจากรัฐธรรมนูญ และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ก็บัญญัติให้อำนาจผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ในการไต่สวนและวินิจฉัยชี้มูลความผิดของผู้ถูกกล่าวหาและให้ผู้บังคับบัญชาของผู้ถูกกล่าวหา มีอำนาจดุลพินิจในการสั่งลงโทษตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ มีมติ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ไต่สวนข้อเท็จจริงและมีมติชี้มูลความผิดของผู้ฟ้องคดีว่าเป็นความผิดวินัย เป็นเพียงการดำเนินการแสวงหาข้อเท็จจริงและรวบรวมพยานหลักฐานเพื่อที่จะทราบข้อเท็จจริงหรือมูลความผิดและเป็นการชี้มูลความผิดทางวินัยที่จะต้องมีการพิจารณาสั่งลงโทษทางวินัยต่อไป โดยผู้บังคับบัญชา อันเป็นการใช้อำนาจทางปกครอง จึงมิใช่เป็นการวินิจฉัยชี้ขาดขององค์กรตามรัฐธรรมนูญซึ่งเป็นการใช้อำนาจโดยตรงตามรัฐธรรมนูญ เมื่อมูลเหตุแห่งการฟ้องคดีนี้เกิดขึ้นจากกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ มีมติชี้มูลความผิดของผู้ฟ้องคดีว่ามีมูลความผิดวินัยอย่างร้ายแรง เป็นเหตุให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ออกคำสั่งไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีจึงยื่นฟ้องขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ กรณีจึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครองตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ประกอบมาตรา ๒๖ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ ดังนั้น ศาลปกครองจึงมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีนี้ได้ ข้อกล่าวอ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ในประเด็นนี้จึงไม่อาจรับฟังได้

คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยต่อมาว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการ

/อย่างร้ายแรง...

อย่างร้ายแรง และฐานกระทำการอื่นใดอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามที่มีการกล่าวหาหรือไม่ โดยเมื่อพิจารณาจากพระราชบัญญัติสภาพตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๔๖ ซึ่งเป็นบทบัญญัติที่ใช้บังคับขณะผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหน้าที่นายกองค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาด มาตรา ๖๔ วรรคสาม และมาตรา ๘๖ แล้ว เห็นว่า ผู้รักษาราชการแทนนายกองค์การบริหารส่วนตำบลในกรณีที่ไม่มีนายกองค์การบริหารส่วนตำบล ย่อมเป็นผู้ปฏิบัติหน้าที่นายกองค์การบริหารส่วนตำบลได้เท่าที่จำเป็นเป็นการชั่วคราวเพื่อให้การบริหารงานและการบริการสาธารณะขององค์การบริหารส่วนตำบลดำเนินไปอย่างต่อเนื่องตามนัยกฎหมายดังกล่าว ทั้งนี้ ตามข้อ ๒๐ ของประกาศคณะกรรมการกลางพนักงานส่วนตำบล จังหวัดนครราชสีมา เรื่อง มาตรฐานทั่วไปเกี่ยวกับโครงสร้างการแบ่งส่วนราชการ วิธีบริหารราชการ และการปฏิบัติงานของพนักงานส่วนตำบล และกิจการเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลในองค์การบริหารส่วนตำบล ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ ให้อำนาจแก่ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบลตามผลการเลือกตั้งที่จะทำให้ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้มีสิทธิได้รับเงินเดือน ค่าตอบแทนประจำตำแหน่ง และค่าตอบแทนพิเศษในฐานะนายกองค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาด ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินค่าตอบแทนประธานกรรมการบริหาร สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล กรรมการบริหาร และเลขานุการกรรมการบริหาร พ.ศ. ๒๕๓๙ และระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินค่าตอบแทนประธานกรรมการบริหาร สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล กรรมการบริหาร และเลขานุการกรรมการบริหาร พ.ศ. ๒๕๔๔ ผู้ฟ้องคดีในฐานะรักษาราชการแทนนายกองค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาด จึงไม่อาจอนุมัติเบิกจ่ายเงินค่าตอบแทนในฐานะนายกองค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาดได้ การที่ผู้ฟ้องคดีอนุมัติจ่ายเงินค่าตอบแทนตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาดให้แก่ตนเองในระหว่างที่ปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งดังกล่าว ระหว่างเดือนมิถุนายน ๒๕๔๗ ถึงเดือนธันวาคม ๒๕๔๗ เป็นเงินทั้งสิ้น ๔๐,๒๐๐ บาท จึงไม่ชอบด้วยกฎหมายข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีที่ว่า ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิได้รับเงินค่าตอบแทนตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาด จึงฟังไม่ขึ้น

มีปัญหาต้องพิจารณาต่อไปว่า การที่ผู้ฟ้องคดีอนุมัติจ่ายเงินค่าตอบแทนตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาดให้ตนเอง เป็นเจตนาทุจริตในการปฏิบัติหน้าที่ราชการหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมีมูลเหตุจูงใจมุ่งที่จะให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มีควรได้หรือไม่ โดยที่กฎหมายว่าด้วยสภาพตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบลขณะนั้นได้กำหนดโครงสร้างขององค์การบริหารส่วนตำบลขึ้นใหม่ โดยให้สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลและนายกองค์การบริหารส่วนตำบลทำหน้าที่แยกจากกัน และบัญญัติให้นายกองค์การบริหาร

/ส่วนตำบล...

ส่วนตำบลมาจากการเลือกตั้งโดยตรงจากราษฎรผู้มีสิทธิเลือกตั้งในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลนั้น ประกอบกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๕ และตามระเบียบคณะกรรมการการเลือกตั้ง ว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๖ และหนังสือคณะกรรมการการเลือกตั้ง ที่ ลต (กกต) ๐๓๐๒/ว ๒๐๑ ลงวันที่ ๑๓ มีนาคม ๒๕๔๖ เรื่อง คุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามผู้สมัครรับเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่น โดยคณะกรรมการการเลือกตั้งมีความเห็นว่า แม้คณะผู้บริหารท้องถิ่นทั้งคณะพ้นจากตำแหน่งก็ต้องอยู่ในตำแหน่งเพื่อดำเนินกิจการต่อไปจนกว่า คณะผู้บริหารที่แต่งตั้งขึ้นใหม่จะเข้ารับหน้าที่ ดังนั้น ผู้ที่จะสมัครรับเลือกตั้งเป็นนายกองค์การบริหารส่วนตำบลแต่ยังปฏิบัติหน้าที่ถือว่ามีฐานะเป็นผู้บริหารท้องถิ่น ถ้าหากคณะผู้บริหารเดิมไม่ลาออกไปสมัครรับเลือกตั้งโดยปฏิบัติหน้าที่ต่อไปจนกว่าคณะผู้บริหารที่ได้รับเลือกตั้งขึ้นใหม่ จะเข้ารับหน้าที่แล้วการปฏิบัติหน้าที่ของคณะผู้บริหารชุดเดิมดังกล่าวนั้นย่อมได้รับค่าตอบแทนตามที่กฎหมายกำหนด ประกอบกับคณะกรรมการกฤษฎีกาได้มีความเห็น เรื่องเสรีจที่ ๗๓๗/๒๕๔๖ ว่าปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลปฏิบัติหน้าที่เลขานุการคณะกรรมการบริหาร มีสิทธิได้รับค่าตอบแทนในตำแหน่งเลขานุการตามมาตรา ๘๖ ดังกล่าวด้วย จากกรณีดังกล่าวเป็นเหตุให้มีหนังสือหารือไปยังกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น และมีการตอบข้อหารือในเวลาต่อมา กรณีจึงเห็นได้ว่า การใช้สิทธิเบิกจ่ายเงินค่าตอบแทนตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบลของผู้ฟ้องคดีไม่ได้เกิดขึ้นโดยอำเภอใจหรือการใช้สิทธิเช่นนั้นมิอาจอ้างอิงโดยกฎหมายได้ หากแต่เป็นกรณีที่ผู้ฟ้องคดีเข้าใจว่าตนมีสิทธิโดยชอบด้วยกฎหมายและได้ใช้สิทธินั้น แม้ต่อมากกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นจะได้มีหนังสือ ที่ มท ๐๘๐๔.๓/๑๐๕๑๘ ลงวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ ตอบข้อหารือผู้ว่าราชการจังหวัดนครราชสีมา โดยผู้ว่าราชการจังหวัดนครราชสีมา ได้มีหนังสือ ที่ มท ๐๘๓๔.๔/ว ๔๓๕๐ ลงวันที่ ๓ ธันวาคม ๒๕๔๗ แจ้งเวียนอำเภอทุกแห่ง ในจังหวัดนครราชสีมา และนายอำเภอชุมพวงได้มีหนังสือที่ มท ๑๘๓๔.๑๔/ว ๔๕๖๖ ลงวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๔๗ แจ้งเวียนองค์การบริหารส่วนตำบลทุกแห่งในเขตอำเภอชุมพวง โดยมีสาระสำคัญว่า ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลซึ่งปฏิบัติหน้าที่นายกองค์การบริหารส่วนตำบล ในกรณีที่ไม่มีนายกองค์การบริหารส่วนตำบล ย่อมไม่มีสิทธิได้รับเงินค่าตอบแทนตำแหน่ง นายกองค์การบริหารส่วนตำบลก็ตาม แต่กรณีถือไม่ได้ว่าเป็นการใช้สิทธิโดยไม่สุจริต และการที่ผู้ฟ้องคดีในฐานะที่ได้ปฏิบัติหน้าที่นายกองค์การบริหารส่วนตำบลทำลาตอนุมัติจ่ายเงินเป็นค่าตอบแทนตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบล จึงถือไม่ได้ว่าผู้ฟ้องคดีกระทำการไปโดยทุจริตเช่นกัน ส่วนกรณีเจ้าหน้าที่ธุรการองค์การบริหารส่วนตำบลทำลาตได้ให้การฐานะ พยานว่าได้เสนอหนังสืออำเภอชุมพวง ที่ มท ๑๘๓๔.๑๔/ว ๔๕๖๖ ลงวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๔๗ หนังสือจังหวัดนครราชสีมา ที่ มท ๐๘๓๔.๔/ว ๔๓๕๐ ลงวันที่ ๓ ธันวาคม ๒๕๔๗ และหนังสือ

/กรมส่งเสริม...

กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ที่ มท ๐๘๐๔.๓/๑๐๕๑๘ ลงวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้รับทราบหนังสือดังกล่าวข้างต้นแล้ว ประกอบกับเมื่อองค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาด ได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๔๘ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีชี้แจงกรณีเบิกเงินค่าตอบแทนตำแหน่ง นายกองค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาดแล้ว ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙โต้แย้งการตีความตามหนังสือกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ที่ มท ๐๘๐๔.๓/๑๐๕๑๘ ลงวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ ตามข้อต่อสู้ของคู่กรณีทั้งสองฝ่ายนั้น เป็นเพียงการยืนยันความเชื่อของผู้ฟ้องคดีที่สามารถกระทำได้ และที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ต่อบอกว่าไม่ยอมนำเงินค่าตอบแทนที่เบิกไป จำนวน ๔๐,๒๐๐ บาท คืนให้แก่องค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาด และไม่ได้ทำหรือในเรื่องดังกล่าวไปยังหน่วยงานที่กำกับดูแล แต่กลับเพิกเฉยปล่อยระยะเวลาให้ล่วงเลยนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ว่าตนไม่มีสิทธิได้รับเงินค่าตอบแทนดังกล่าวเป็นเวลาถึง ๓ ปีเศษนั้น เป็นเพียงการไม่ชำระหนี้เงินที่ผู้ฟ้องคดีรับไปโดยไม่มีสิทธิ ชอบที่องค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาดจะดำเนินการใช้สิทธิเรียกร้องในมูลหนี้ดังกล่าวจากผู้ฟ้องคดี มิใช่เหตุเพียงพอที่จะฟังว่าผู้ฟ้องคดีมีพฤติการณ์ทุจริต และกรณีดังกล่าวยังปรากฏภายหลังว่าในคดีอาญาอันเป็นมูลเดียวกันกับคดีนี้ ซึ่งศาลอุทธรณ์ภาค ๓ พิพากษายืน คดีถึงที่สุด พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีจึงไม่ถือว่ากระทำผิดวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ทางราชการอย่างร้ายแรง และการกระทำของผู้ฟ้องคดีมิได้กระทบถึงเกียรติของทางราชการหรือความรู้สึกของสังคม อันจะเป็นความผิดฐานกระทำการอื่นใดอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดนครราชสีมา เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ ข้อ ๓ วรรคสาม ข้อ ๖ วรรคสอง และข้อ ๑๙ วรรคสอง ประกอบมาตรา ๑๓ (๓) และมาตรา ๒๕ วรรคเจ็ด แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลหมื่นไวย ที่ ๗๘๔/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๘ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในการประชุมครั้งที่ ๑๐/๒๕๕๘ เมื่อวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๘ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติในการประชุมครั้งที่ ๔/๒๕๕๙ เมื่อวันที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๙ วินิจฉัยยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี จึงไม่ชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน

ส่วนประเด็นที่ผู้ฟ้องคดีต่อสู้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ไม่มีอำนาจหน้าที่ได้สวนกรณีตามข้อกล่าวหาของผู้ฟ้องคดีนั้น เห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ มีอำนาจได้สวนข้อเท็จจริงและวินิจฉัยชี้มูลความผิดเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดในฐานความผิด ดังนี้

/ (๑) กระทำ...

(๑) กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ (๒) กระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ (๓) กระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม โดยประมวลกฎหมายอาญาได้บัญญัติถึงองค์ประกอบและโทษเกี่ยวกับความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการไว้ใน ลักษณะ ๒ หมวด ๒ มาตรา ๑๔๗ ถึงมาตรา ๑๖๖ และได้บัญญัติถึงองค์ประกอบและโทษเกี่ยวกับความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรมไว้ใน ลักษณะ ๓ หมวด ๒ มาตรา ๒๐๐ ถึงมาตรา ๒๐๕ ความผิดฐานกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ และความผิดฐานกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม จึงเป็นฐานความผิดทางอาญาตามประมวลกฎหมายอาญา เมื่อวินิจฉัยมาโดยลำดับแล้วว่าผู้ฟ้องคดีไม่ได้ทุจริต ประกอบกับในคดีอาญาซึ่งถึงที่สุดว่าผู้ฟ้องคดีไม่ได้กระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหา ซึ่งคดีดังกล่าวพนักงานอัยการเป็นคู่ความยื่นฟ้องแทนหน่วยงานทางปกครองที่เสียหายย่อมต้องผูกพันตามคำพิพากษาในคดีอาญา ข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีจึงฟังขึ้นโดยไม่ต้องพิจารณาว่า ความชอบด้วยกฎหมายในกระบวนการสอบสวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ เกี่ยวกับสิทธิในการรับทราบข้อเท็จจริงของผู้ฟ้องคดี และการรับฟังข้อเท็จจริงในการไต่สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาเพิกถอนคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลหมื่นไวย ที่ ๗๘๔/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๘ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในการประชุมครั้งที่ ๔/๒๕๕๙ เมื่อวันที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๙ ที่วินิจฉัยยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีโดยให้มีผลย้อนหลังไปตั้งแต่วันที่คำสั่งลงโทษวินัยมีผลบังคับ คำขอนอกจากนี้ให้ยก โดยมีข้อสังเกตเกี่ยวกับแนวทางหรือวิธีการดำเนินการให้เป็นไปตามคำพิพากษาว่า เมื่อศาลพิพากษาเพิกถอนคำสั่งและคำวินิจฉัยดังกล่าวให้สิ้นผลไปแล้วให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงที่ ๓ ร่วมกันพิจารณาดำเนินการให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ และคืนสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ ที่ผู้ฟ้องคดีต้องเสียไปเนื่องจากการถูกลงโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีตามหลักเกณฑ์หรือเงื่อนไขตามที่กฎหมายและระเบียบในเรื่องดังกล่าวกำหนดต่อไป ทั้งนี้ ภายใน ๙๐ วัน นับแต่วันที่มิคำพิพากษา

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ อุทธรณ์ว่า การที่ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาด ได้เบิกเงินค่าตอบแทนปฏิบัติหน้าที่ตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาด ระหว่างเดือนมิถุนายน ๒๕๔๗ ถึงเดือนธันวาคม ๒๕๔๗ รวมเป็นเงิน ๔๐,๒๐๐ บาท โดยลงลายมือชื่อในฎีกาเบิกดังกล่าวโดยไม่มีกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ หรือหนังสือสั่งการ ที่กำหนดให้ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลมีสิทธิได้รับค่าตอบแทน และผู้ฟ้องคดีได้รับทราบอยู่แล้วว่าตนไม่มีสิทธิได้รับเงินค่าตอบแทนตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบลดังกล่าว ซึ่งเป็นไปตามบทบัญญัติของกฎหมายตามมาตรา ๖๔ วรรคท้าย แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๔๖ ประกอบกับ

/ปลัดองค์การ...

ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลเป็นพนักงานประจำและได้รับเงินเดือนจากองค์การบริหารส่วนตำบล อยู่แล้ว จึงไม่มีสิทธิได้รับเงินค่าตอบแทนตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบล ทั้งนี้ ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินค่าตอบแทนประธานกรรมการบริหาร สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล เลขาธิการสภาองค์การบริหารส่วนตำบล กรรมการบริหารและเลขาธิการคณะกรรมการบริหาร พ.ศ. ๒๕๓๘ และระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยเงินค่าตอบแทนประธานกรรมการบริหาร... (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๔ ก็ไม่ได้กำหนดให้ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลมีสิทธิเบิกค่าตอบแทนในตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งการเบิกจ่ายเงินขององค์การบริหารส่วนตำบลจะต้องถือปฏิบัติระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการรับเงิน การเบิกจ่ายเงิน การฝากเงิน การเก็บรักษาเงิน และการตรวจเงินขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๗ และแก้ไขเพิ่มเติม ข้อ ๖๗ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะจ่ายเงินหรือก่องหน้ผูกพันได้ แต่เฉพาะที่กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ หรือหนังสือสั่งการที่กระทรวงมหาดไทยกำหนดไว้ เมื่อไม่มีกฎหมาย ระเบียบ กำหนดให้เบิกจ่ายเงินค่าตอบแทนกรณีปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล ปฏิบัติหน้าที่นายกองค์การบริหารส่วนตำบล ก็ถือว่าไม่มีสิทธิเบิกเงินค่าตอบแทน เมื่อผู้ฟ้องคดี ไม่มีสิทธิได้รับเงินค่าตอบแทนตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบล พฤติกรรมดังกล่าว มีมูลกรณีสมควรกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยกรณีทุจริตต่อหน้าที่ราชการ หรือจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ และพฤติกรรมเข้าข่ายลักษณะเป็นความผิดกฎหมาย แม้อต่อมาผู้ฟ้องคดีได้นำเงินค่าตอบแทนส่งคืนคลังองค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาด จำนวน ๔๐,๒๐๐ บาท ในวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๕๑ แล้วก็ตาม แต่ก็เป็นการส่งเงินคืนเมื่อล่วงเลยระยะเวลาเกือบ ๔ ปี ถือได้ว่า ผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดมีเจตนาทุจริตเบิกจ่ายเงินราชการ โดยไม่มีระเบียบ กฎหมาย ให้เบิกจ่ายและเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ดังนั้น คำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลหมื่นไวย ที่ ๗๘๔/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๘ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดี ออกจากราชการ จึงถือว่าชอบด้วยกฎหมายแล้ว

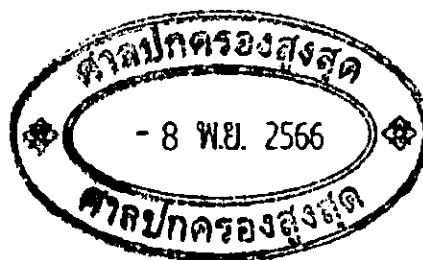
ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เป็นยกฟ้อง

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ อุทธรณ์ว่า การที่ศาลปกครองชั้นต้นนำคำพิพากษาในคดีอาญา อันเป็นมูลเดียวกับคดีนี้มาฟัง ย่อมไม่ชอบด้วยกระบวนการพิจารณา ซึ่งไม่อยู่ในอำนาจของศาลปกครองที่จะรับคดีไว้พิจารณาพิพากษาและไม่ผูกพันศาลปกครองชั้นต้นและผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ แต่อย่างใด อีกทั้งในเนื้อหาของคำพิพากษาคดีอาญาดังกล่าวรับฟังข้อเท็จจริงชัดเจนว่า ผู้ฟ้องคดี เบิกเงินค่าตอบแทนในฐานะผู้ทำการแทนนายกองค์การบริหารส่วนตำบล ตั้งแต่เดือนมิถุนายน ๒๕๔๗ ถึงเดือนธันวาคม ๒๕๔๗ จริง ซึ่งเมื่อพิจารณาองค์ประกอบการกระทำความผิดทางวินัย ที่มีความแตกต่างกันกับองค์ประกอบทางอาญาแล้ว เห็นได้ว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดี ครบองค์ประกอบความผิดทางวินัย อันมีวัตถุประสงค์เพื่อควบคุมพฤติกรรมการปฏิบัติงานของ

/เจ้าหน้าที่...

เจ้าหน้าที่ของรัฐ ในความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจ ไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ทางราชการอย่างร้ายแรง และฐานกระทำการอื่นใดอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติก่อความเสียหายอย่างร้ายแรง ตามที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๕ ชี้มูลความผิดแล้ว และเมื่อข้อเท็จจริงจากการไต่สวนรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีในฐานะปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาดในขณะนั้น ได้ปฏิบัติหน้าที่นายกองค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาด ตามพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ แก้ไขเพิ่มเติมถึง (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๔๖ มาตรา ๖๔ วรรคท้าย ซึ่งเป็นการที่กฎหมายกำหนดให้ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลทำหน้าที่แทนนายกองค์การบริหารส่วนตำบลชั่วคราวในระหว่างที่ไม่มีนายกองค์การบริหารส่วนตำบล เป็นการมอบหน้าที่เป็นการชั่วคราว เพื่อให้การบริการสาธารณะเป็นไปโดยต่อเนื่อง มิใช่เป็นกรณีที่กฎหมายบัญญัติให้ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลดำรงตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบลด้วย การที่ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่นมีตำแหน่งประจำ และได้รับเงินเดือนตามตำแหน่งข้าราชการอยู่แล้ว แต่ได้ใช้สิทธิเบิกเงินค่าตอบแทนตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาดอีกส่วนหนึ่ง โดยเบิกเงินค่าตอบแทนปฏิบัติหน้าที่ตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบล เดือนมิถุนายน ๒๕๔๗ ถึงเดือนธันวาคม ๒๕๔๗ รวม ๗ เดือน รวมเป็นเงินที่ได้เบิกไปโดยมิชอบ ๔๐,๒๐๐ บาท ทั้งนี้ ตามมาตรา ๘๖ แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ แก้ไขเพิ่มเติมถึง (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๔๖ ซึ่งตามบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าว หมายถึง ผู้ดำรงตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบลซึ่งมาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล ส่วนกรณีที่ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลต้องปฏิบัติหน้าที่ของนายกองค์การบริหารส่วนตำบลเท่าที่จำเป็นเป็นการชั่วคราวนั้น เป็นการปฏิบัติหน้าที่ของปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลตามที่กฎหมายบัญญัติ มิใช่การแต่งตั้งให้ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลดำรงตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบลแต่อย่างใด เพียงแต่ต้องปฏิบัติหน้าที่นายกองค์การบริหารส่วนตำบลเท่าที่จำเป็นเป็นการชั่วคราวด้วย ในระหว่างที่ไม่มีนายกองค์การบริหารส่วนตำบลเท่านั้น มีลักษณะเช่นเดียวกับการรักษาราชการแทนนายกองค์การบริหารส่วนตำบล ตามมาตรา ๖๐ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ แก้ไขเพิ่มเติมถึง (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๔๖ กรณีที่นายกองค์การบริหารส่วนตำบลไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ รองนายกองค์การบริหารส่วนตำบลที่นายกองค์การบริหารส่วนตำบลแต่งตั้งไว้ หรือปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลต้องเป็นผู้รักษาราชการแทน และทั้งสองกรณีนี้ไม่มีบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่กำหนดให้มีค่าตอบแทนสำหรับการรักษาราชการแทนนายกองค์การบริหารส่วนตำบล หรือการปฏิบัติหน้าที่ของนายกองค์การบริหารส่วนตำบลเท่าที่จำเป็นเป็นการชั่วคราวแต่อย่างใด กรณีจึงถือว่าไม่มีกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับ ที่กำหนดให้ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล

/มีสิทธิ...

มีสิทธิได้รับเงินค่าตอบแทนในการทำหน้าที่แทนนายกองค์การบริหารส่วนตำบลในระหว่างที่ไม่มีนายกองค์การบริหารส่วนตำบล ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีอนุมัติและรับรองเอกสารการเบิกจ่ายเงินค่าตอบแทนตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบล ระหว่างปฏิบัติหน้าที่นายกองค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาดให้กับตนเอง ระหว่างเดือนมิถุนายน ๒๕๔๗ ถึงเดือนธันวาคม ๒๕๔๗ รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๔๐,๒๐๐ บาท จึงไม่มีกฎหมายให้อำนาจให้กระทำได้ และเป็นการเบิกจ่ายเงินที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย นอกจากนี้ ยังปรากฏข้อเท็จจริงอีกว่าเมื่อวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๔๗ ในขณะที่ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหน้าที่นายกองค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาดนั้น องค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาดได้รับหนังสือของอำเภอชุมพวง ที่ มท ๐๘๓๔.๑๔/ว ๔๕๖๖ ลงวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๔๗ แจ้งเวียนเรื่องหรือการเบิกจ่ายเงินค่าตอบแทนตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบล พร้อมทั้งสิ่งที่ส่งมาด้วยคือสำเนาหนังสือจังหวัดนครราชสีมา ที่ มท ๐๘๓๔.๔/ว ๔๓๕๐ ลงวันที่ ๓ ธันวาคม ๒๕๔๗ และหนังสือกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ที่ มท ๐๘๐๔.๓/๑๐๕๑๘ ลงวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ แล้ว ซึ่งมีสาระสำคัญว่า ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลซึ่งปฏิบัติหน้าที่นายกองค์การบริหารส่วนตำบล ในกรณีที่ไม่มีนายกองค์การบริหารส่วนตำบล ย่อมไม่มีสิทธิได้รับเงินค่าตอบแทนตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบล โดยนางนิมมวล สีหาราช เจ้าหน้าที่ธุรการองค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาด ได้ให้การยืนยันว่าเป็นผู้รับหนังสือดังกล่าวไว้เมื่อวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๔๗ และได้ลงทะเบียนรับหนังสือไว้ในทะเบียนหนังสือรับขององค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาด ปี ๒๕๔๗ (เล่ม ๒) เลขทะเบียนรับ ๑๓๖๒ เมื่อวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๔๗ และในวันเดียวกันก็ได้เสนอหนังสือดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดี ซึ่งในขณะนั้นปฏิบัติหน้าที่ตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาด พิจารณาสั่งการว่าหนังสือฉบับดังกล่าวอยู่ในความรับผิดชอบของส่วนงานใด และยืนยันว่าได้เสนอหนังสือดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีในวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๔๗ ซึ่งเป็นวันเดียวกับวันที่ตนได้รับหนังสือดังกล่าว และก็ไม่เคยมีหนังสือรับจากภายนอกหน่วยงานค้างอยู่ที่ตนแต่อย่างใด และในช่วงวันที่ ๑๓ - ๑๗ ธันวาคม ๒๕๔๗ วันที่ ๒๐ - ๒๔ ธันวาคม ๒๕๔๗ และวันที่ ๒๗ - ๓๐ ธันวาคม ๒๕๔๗ ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่มีการแจ้งเวียนหนังสือดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีได้มาปฏิบัติราชการที่องค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาดทุกวัน ประกอบกับคำให้การของนางสุภรี เชื้องาม หัวหน้าส่วนการคลัง และนางจิตติภัท มณีคุ้ม หรือ เพียนามโคตร เจ้าพนักงานการเงินและบัญชี ในขณะนั้น ได้ยืนยันข้อเท็จจริงสอดคล้องกันว่า นางสุภรี ได้ให้นางจิตติภัททำบันทึกแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบว่าเจ้าหน้าที่จังหวัดนครราชสีมาได้เข้าตรวจงานการเงินขององค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาด และได้ทักท้วงว่าเงินค่าตอบแทนดังกล่าวไม่สามารถเบิกได้ ให้ผู้ฟ้องคดีส่งเงินคืนคลังองค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาด โดยนางจิตติภัทได้จัดทำบันทึกของส่วนการคลังแจ้งไปยังผู้ฟ้องคดี รวม ๒ ครั้ง โดยเสนอเรื่องผ่านนางสุภรี ในฐานะหัวหน้าส่วนการคลัง แต่ผู้ฟ้องคดีได้เก็บบันทึกข้อความทั้ง ๒ ฉบับ ไว้โดยไม่ได้นำส่งคืนกลับมาให้นางจิตติภัท หรือนางสุภรี และไม่ได้คืนเงินให้กับองค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาด

/นอกจากนี้...

นอกจากนี้ นางสุภรีได้เคยหารือเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวกับผู้ฟ้องคดีเกี่ยวกับค่าตอบแทนในการปฏิบัติหน้าที่นายกองค์การบริหารส่วนตำบลดังกล่าวว่าไม่สามารถเบิกจ่ายได้แล้ว แต่ผู้ฟ้องคดีตอบว่าไม่เป็นไร ถ้าเบิกไม่ได้จะรับผิดชอบเอง หลังจากนั้น ผู้ฟ้องคดีก็ได้รับทราบหนังสือจังหวัดนครราชสีมา ที่ มท ๐๘๓๔.๔/ว ๔๓๕๐ ลงวันที่ ๓ ธันวาคม ๒๕๔๗ ที่ได้อ้างถึงหนังสือกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ที่ มท ๐๘๐๔.๗/๑๐๕๑๘ ลงวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ อีกครั้ง เมื่อองค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาดได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๔๘ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทำหนังสือชี้แจงกรณีเบิกเงินค่าตอบแทนตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาด อีกทั้งองค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาดก็ได้ส่งหนังสืออำเภอชุมพวง ที่ มท ๐๘๓๔.๑๔/๔๖๓๗ ลงวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๔๘ ไปให้ผู้ฟ้องคดีด้วย ซึ่งตามหนังสืออำเภอชุมพวงฉบับดังกล่าว สรุปได้ว่า ผู้ฟ้องคดีปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาด ไม่มีสิทธิได้รับเงินค่าตอบแทนตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ทำหนังสือชี้แจงฉบับลงวันที่ ๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ ถึงนายกองค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาด โดยได้โต้แย้งและไม่ยอมรับการตีความตามหนังสือกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ที่ มท ๐๘๐๔.๗/๑๐๕๑๘ ลงวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ ดังกล่าว และไม่ได้คืนเงินให้กับองค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาดแต่อย่างใด จากพฤติการณ์ดังกล่าวข้างต้น จึงรับฟังได้ว่าหากผู้ฟ้องคดีมีเจตนาที่สุจริตจริงย่อมต้องทราบแล้วว่าตนไม่มีสิทธิได้รับเงินค่าตอบแทนดังกล่าว และต้องส่งคืนเงินให้กับองค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาดโดยเร็ว การที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าตนไม่เคยได้รับแจ้งให้คืนเงินจำนวนดังกล่าวเป็นทางการจากองค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาด และไม่ได้ดำเนินการตามแนวทางที่ได้ให้ถ้อยคำไว้ต่อคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง กล่าวคือ เมื่อกรณีมีข้อโต้แย้งก็จะหารือไปยังส่วนราชการที่กำกับดูแลตามกฎหมาย คือ อำเภอ จังหวัด กรมการส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น มิฉะนั้นก็ต้องถือปฏิบัติตามหนังสือตอบข้อหารือของกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น และหารือในข้อที่ตนเองโต้แย้ง โดยผู้ฟ้องคดีควรที่จะรับนำเงินมาคืนให้แก่องค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาดก่อน เพื่อแสดงว่าตนได้เบิกจ่ายเงินไปโดยสุจริตจริง และเมื่อได้มีการหารือไปยังส่วนราชการที่กำกับดูแลแล้ว ซึ่งหากได้มีการพิจารณาถึงที่สุดแล้วว่า ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิได้รับเงินค่าตอบแทน ผู้ฟ้องคดีก็สามารถที่จะเบิกจ่ายและรับเงินตามสิทธิได้ในภายหลัง ซึ่งเทียบเคียงได้กับกรณีนายมนตรี พันธมา ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลคลองไผ่ (ขณะนั้น) ก็ได้เบิกจ่ายเงินค่าตอบแทนในลักษณะเดียวกัน โดยเบิกจ่ายเงินระหว่างเดือนมิถุนายน ๒๕๔๗ - สิงหาคม ๒๕๔๗ รวมเงิน ๑๓,๕๐๗ บาท และได้โต้แย้งไม่เห็นด้วยกับหนังสือตอบข้อหารือของกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นเช่นเดียวกับกับผู้ฟ้องคดี แต่ได้มีการนำเงินส่งคืนองค์การบริหารส่วนตำบลคลองไผ่ก่อนเมื่อวันที่ ๑๘ มกราคม ๒๕๔๘ แต่จากข้อเท็จจริงไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีได้หารือในเรื่องดังกล่าวไปยังหน่วยงานกำกับดูแลแต่อย่างใด และเชื่อได้ว่าเหตุที่ผู้ฟ้องคดีคืนเงินจำนวน ๔๐,๒๐๐ บาท ให้กับปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาด เมื่อวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๕๑ เนื่องจากทราบว่าทางจังหวัดนครราชสีมา

/ให้อำเภอ...

ให้อำเภอชุมพวงแจ้งให้องค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาดดำเนินการทางละเมิด และดำเนินการทางวินัยและทางอาญากับผู้ฟ้องคดี ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีได้รับทราบหนังสือของกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ที่ มท ๐๘๐๔.๓/๑๐๕๑๘ ลงวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ แล้ว จึงใจฝ่าฝืนกระทำการเบิกจ่ายเงินค่าตอบแทนดังกล่าวอีก และไม่นำเงินจำนวน ๔๐,๒๐๐ บาท ที่ได้เบิกไปแล้วคืนคลังฯ ซึ่งหากนับระยะเวลาจากวันที่ผู้ฟ้องคดีรู้หรือควรรู้ว่าตนไม่มีสิทธิเบิกเงินค่าตอบแทนดังกล่าวจนถึงวันที่ผู้ฟ้องคดีส่งเงินคืนแก่องค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาด เป็นระยะเวลาจนถึง ๓ ปีเศษ (ตั้งแต่วันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๔๗ ถึงวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๕๑) การกระทำดังกล่าวเป็นการจงใจที่จะไม่ปฏิบัติตามระเบียบกฎหมายที่ทางราชการกำหนดไว้ เป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้ตนเองได้รับประโยชน์อันมิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมาย และไม่มีกฎหมายให้อำนาจไว้ และกระทำไปโดยมิเจตนาทุจริต อันเป็นเหตุให้ทางราชการได้รับความเสียหายอย่างร้ายแรง หาใช่เป็นการเชื่อโดยสุจริตว่าตนมีสิทธิได้รับเงินค่าตอบแทนดังกล่าว แต่อย่างใด ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว

นอกจากนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ มีอำนาจในการไต่สวนและวินิจฉัยว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ตามบทบัญญัติมาตรา ๑๙ (๔) ประกอบมาตรา ๘๔ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ประกอบกับมาตรา ๙๑ (๑) แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญดังกล่าวมิได้บัญญัติว่าจะต้องเป็นมูลความผิดทางวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการเท่านั้น แต่มูลความผิดทางวินัยตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๙๑ (๑) หมายถึง มูลความผิดทางวินัยที่เกิดขึ้นจากข้อเท็จจริงที่ได้จากการไต่สวนข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ เพราะมีเหตุอันควรสงสัยหรือมีการกล่าวหาผู้ฟ้องคดีต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ซึ่งความผิดที่ผู้ฟ้องคดีกระทำเป็นผลมาจากข้อกล่าวหาที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ รับไว้ไต่สวนข้อเท็จจริง และเมื่อการไต่สวนข้อเท็จจริงได้ความว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดอย่างไร ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ก็ชี้มูลความผิดไปตามการกระทำที่ไต่สวนได้ข้อเท็จจริงนั้น ส่วนการกระทำของเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ถูกกล่าวหาจะมีมูลความผิดทางวินัยหรือไม่นั้น ย่อมจะต้องพิจารณาจากกฎหมายหรือระเบียบหรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหาเหล่านั้น ๆ ว่าได้กำหนดไว้เป็นความผิดทางวินัยหรือไม่ ด้วยเหตุนี้ มูลความผิดทางวินัยตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม จึงมิได้มีความหมายแต่เฉพาะความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่เท่านั้น นอกจากนี้ มาตรา ๙๒ ยังได้บัญญัติว่า ในกรณีมีมูลความผิดทางวินัย เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้พิจารณาพฤติการณ์แห่งการกระทำความผิดแล้วมีมติว่า ผู้ถูกกล่าวหาผู้ใดได้กระทำความผิดวินัย... อันแสดงให้เห็นว่า

/หากผู้ถูกฟ้องคดี...

หากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้พิจารณาพฤติการณ์แห่งการกระทำความผิดแล้วเห็นว่า การกระทำของผู้ถูกกล่าวหาเป็นมูลความผิดทางวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ หรือมีมูลความผิดทางวินัยฐานอื่นอันเป็นผลมาจากการกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ย่อมมีอำนาจวินิจฉัยชี้มูลความผิดทางวินัยตามฐานความผิดที่พิจารณาได้ และหากตีความว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ไม่มีอำนาจในการชี้มูลความผิดทางวินัยฐานอื่นซึ่งมิใช่ความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่แล้ว หากข้อเท็จจริงที่ปรากฏจากการไต่สวนพบว่า การกระทำดังกล่าวของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดกรรมเดียวรวมถึงการกระทำในส่วนที่เป็นความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการอันเป็นความผิดทางวินัยฐานอื่นด้วย กระบวนการตามที่ศาลปกครองมีคำสั่งก็จำเป็นต้องแยกความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการอันเป็นความผิดทางวินัยฐานอื่นดังกล่าว โดยแจ้งให้ผู้บังคับบัญชาดำเนินการในความผิดกรรมเดียวกัน และหลังจากนั้น ผู้ฟ้องคดีจะใช้สิทธิโต้แย้ง โดยนำคดีในการกระทำความผิดเดียวกันมาฟ้องต่อศาลปกครองอีกครั้งหนึ่ง อันเป็นการฟ้องซ้ำต้องห้ามตามข้อ ๘๗ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ และในทางกลับกัน หากตีความว่าฟ้องศาลปกครองไม่ได้ ก็จะขัดต่อหลักนิติรัฐและการถ่วงดุลอำนาจอีกเช่นกัน อีกทั้งการตีความในทำนองการดำเนินคดีโดยแยกฐานความผิดและแบ่งหน่วยงานสำหรับการไต่สวนพยานหลักฐานออกจากกัน ทั้งที่เป็นการกระทำความผิดเดียวกันนั้นยังขัดกับหลักการห้ามดำเนินกระบวนการพิจารณาซ้ำ (double jeopardy) ซึ่งเป็นหลักการสากลอันมุ่งคุ้มครองบุคคลไม่ให้เกิดความเดือดร้อนอันเกิดจากการสืบสวนหาพยานหลักฐานมาพิสูจน์ความผิดซ้ำ โดยไม่รู้จักจบสิ้น ซึ่งหลักการดังกล่าวเป็นหลักกฎหมายทั่วไปที่เป็นสากลที่ใช้กันอยู่ในปัจจุบัน ด้วยเหตุดังกล่าวนี้ การสอบสวนมูลความผิดทางวินัยในกรณีผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำการอันเป็นมูลที่นำไปสู่การดำเนินการทางวินัยในความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่และฐานความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ จึงเป็นอำนาจหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ที่มีอำนาจในการไต่สวนประกอบกับบันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสร็จที่ ๗๘๔/๒๕๖๒ และเรื่องเสร็จที่ ๓๔/๒๕๖๓ ได้วินิจฉัยไว้สอดคล้องกันว่า ตามมาตรา ๑๙ (๔) แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๔ กำหนดให้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ มีอำนาจไต่สวนและวินิจฉัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรมหรือความผิดที่เกี่ยวข้องกัน ดังนั้น หากมูลความผิดที่ปรากฏจากการไต่สวนข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ อยู่ในขอบอำนาจหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ แล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ย่อมมีมติชี้มูลความผิดทางวินัยหรือทางอาญา และดำเนินการต่อไปได้ตามมาตรา ๘๑ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญดังกล่าว อย่างไรก็ตาม การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ จะสามารถชี้มูลความผิดที่เกี่ยวข้องกันได้เพียงใด ย่อมต้องปรากฏว่ากฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ หรือประกาศ ที่ใช้กับผู้ที่จะถูกดำเนินการทางวินัยบัญญัติไว้

/ชัดเจนว่า...

ชัดเจนว่า การกระทำในลักษณะใดที่จะถือเป็นความผิดทางวินัย และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้ไต่สวน และวินิจฉัยในการกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม ซึ่งเป็นสามฐานความผิดหลักเสียก่อนจึงจะสามารถ ดำเนินการกับความผิดอื่นที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดนั้นในคราวเดียวกันได้ การที่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ไต่สวนและวินิจฉัยชี้มูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหน้าที่ ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบาย ของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง และฐานกระทำการอื่นใดอันได้ชื่อว่า เป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดนครราชสีมา เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ ข้อ ๓ วรรคสาม ข้อ ๖ วรรคสอง และข้อ ๑๙ วรรคสอง ประกอบพระราชบัญญัติระเบียบบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๓ (๓) และมาตรา ๒๕ วรรคท้าย กับผู้ฟ้องคดี จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว ส่งผลให้มติชี้มูลความผิด ผู้ฟ้องคดีมีผลผูกพันทางกฎหมายต่อผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีในการพิจารณาโทษทางวินัย ตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้มีมติ โดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก และให้ถือว่าสำนวนการไต่สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของ คณะกรรมการสอบสวนวินัยตามกฎหมายว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ฟ้องคดี ดังนั้น คำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อันเนื่องมาจากการไต่สวน และมติชี้มูลความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ จึงชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน

นอกจากนี้ ในการรับฟังข้อเท็จจริงของศาลปกครองนั้น ศาลปกครองไม่อาจเพิกถอน มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้ เนื่องจากการวินิจฉัยชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดีของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ เป็นการใช้อำนาจโดยตรงตามบทบัญญัติรัฐธรรมนูญมิใช่การใช้อำนาจทางปกครอง หากศาลวินิจฉัย เพิกถอนคำสั่งลงโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดีของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่ยกอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัย ตามคำขอของผู้ฟ้องคดี ย่อมมีผลเช่นเดียวกับการเพิกถอนมติ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ มีผลให้มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ใช้บังคับไม่ได้อีกต่อไป จึงกระทบโดยตรง ต่อประสิทธิภาพในการดำเนินคดีเกี่ยวกับการกระทำผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือการกระทำ ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม ตลอดจน มาตรการเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ตามที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติให้อำนาจไว้ ตามนัยคำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญที่ ๒/๒๕๔๖ การดำเนินการทางวินัย แก่ผู้ฟ้องคดีจึงหาจำต้องผูกมัดกับผลของคดีอาญาแต่อย่างใดไม่ ซึ่งเป็นไปตามแนวบรรทัดฐาน คำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ. ๒๓๓/๒๕๔๗ คดีหมายเลขแดง

/ที่ อ. ๓๘๐/๒๕๕๑...

ที่ อ. ๓๘๐/๒๕๕๑ อย่างไรก็ตาม การไต่สวนข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ที่ถือเป็น
การใช้อำนาจตามรัฐธรรมนูญดังกล่าวแล้ว ยังเป็นการดำเนินคดีอาญากับเจ้าหน้าที่ของรัฐ
ที่รัฐธรรมนูญและกฎหมายบัญญัติให้อำนาจไว้ โดยถือเป็นกระบวนการยุติธรรมทางอาญา
ในลักษณะหนึ่งที่มีความแตกต่างจากกระบวนการยุติธรรมทางอาญาปกติทั่วไป โดยอาศัย
อำนาจตามรัฐธรรมนูญและกฎหมายที่ให้อำนาจไว้โดยตรง เมื่อความปรากฏจากการไต่สวนว่า
ผู้ถูกกล่าวหาที่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ กระทำผิดอาญาเกี่ยวเนื่องวินัยหรือเป็น
ความผิดวินัย การดำเนินการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ก็มีอาจถือว่าเป็นการใช้อำนาจปกครอง
ที่ศาลปกครองจะมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีนี้

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษากลับคำพิพากษาศาลปกครองชั้นต้น
เป็นยกฟ้อง

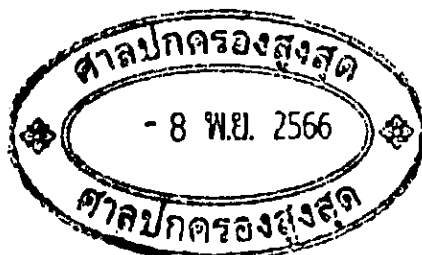
ผู้ฟ้องคดีแก้อุทธรณ์ว่า ผู้ฟ้องคดีขอถือเอาคำพิพากษาศาลปกครองชั้นต้น
และพยานหลักฐานที่ได้ยื่นไว้ในสำนวนคดีหมายเลขดำที่ บ. ๕๑/๒๕๕๙ คดีหมายเลขแดง
ที่ บ. ๒๑/๒๕๖๔ เป็นพยานหลักฐานในสำนวนแก้อุทธรณ์ และเห็นว่า ตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ อุทธรณ์ว่า ผู้ฟ้องคดีไม่มีสิทธิได้รับเงินค่าตอบแทน
ตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบล พฤติกรรมดังกล่าวมีมูลกรณีที่ควรกล่าวหาว่า
กระทำผิดวินัย กรณีทุจริตต่อหน้าที่ราชการ หรือจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของ
ทางราชการและพฤติกรรมเข้าข่ายลักษณะเป็นความผิดกฎหมาย แม้ต่อมา เมื่อวันที่
๑๐ มีนาคม ๒๕๕๑ ได้นำเงินค่าตอบแทนตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบลส่งคืนคลัง
องค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาด จำนวน ๔๐,๒๐๐ บาท ก็ตาม ซึ่งเป็นการส่งคืนเมื่อล่วงเวลา
มาประมาณเกือบ ๔ ปี ถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดมีเจตนาทุจริตเบิกจ่ายเงินราชการ
โดยไม่มีระเบียบกฎหมายให้เบิกจ่ายและเป็นความผิดวินัยร้ายแรง ดังนั้น คำสั่งองค์การบริหาร
ส่วนตำบลท่าลาด ที่ ๗๘๔/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๕๘ ที่ลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจาก
ราชการจึงชอบด้วยกฎหมาย นั้น ไม่ใช่เป็นการโต้แย้งคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นว่า
พิพากษาไม่ชอบด้วยข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายแต่อย่างใด คำอุทธรณ์ดังกล่าวจึงเป็นอุทธรณ์
ที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ทั้งไม่เป็นสาระที่ศาลปกครองสูงสุดจะรับไว้พิจารณา และในกรณีที่
ศาลปกครองชั้นต้นนำคำพิพากษาในคดีอาญาอันเป็นมูลเดียวกันกับคดีนี้ ย่อมชอบด้วย
กระบวนการพิจารณา เพราะกระบวนการพิจารณาคดีปกครองนั้นศาลปกครองใช้ระบบไต่สวน
เมื่อคดีอาญากับคดีนี้มีมูลกรณีเดียวกัน ผลของคดีจึงต้องผูกพันคู่ความอันหมายถึงพนักงานอัยการ
และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ซึ่งเป็นผู้กล่าวหา ผู้ฟ้องคดี ตลอดจนบุคคลที่เกี่ยวข้องกับมูลความ
ในคดีนี้ทุกฝ่าย อุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ในประเด็นนี้จึงฟังไม่ขึ้น นอกจากนี้ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้ยกเนื้อหาของคำพิพากษาในคดีส่วนอาญามาเพียงบางส่วนขึ้นมาเท่านั้น

/ซึ่งในความผิด...

ซึ่งในความผิดทางอาญาและความผิดทางวินัยในคดีนี้มีองค์ประกอบความผิดอย่างเดียวกัน ทั้งในเรื่องของการขาดเจตนาและไม่มีกฎหมายบัญญัติให้การใช้สิทธิของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิด ทั้งในทางอาญาและในทางวินัย อันเป็นการตัดสินคดีที่อาศัยพยานหลักฐานจากการไต่สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ จะเห็นได้ว่าในคดีส่วนอาญาและคดีปกครองได้พิจารณาด้วยความยุติธรรม และเป็นไปตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายโดยชอบทุกประการ สำหรับขั้นตอนการดำเนินการทางวินัยมีวัตถุประสงค์ เพื่อควบคุมพฤติกรรมของเจ้าหน้าที่รัฐในการปฏิบัติงานไม่ใช่ องค์ประกอบความผิดทางวินัย อุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ในประเด็นนี้จึงไม่ขึ้น ส่วนใน ประเด็นที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ อ้างว่าไม่มีกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับที่กำหนดให้ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลมีสิทธิได้รับเงินค่าตอบแทนในการทำหน้าที่แทนนายกองค์การบริหารส่วนตำบล ในระหว่างที่ไม่มีนายกองค์การบริหารส่วนตำบล ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีสิทธิได้รับเงินค่าตอบแทน ตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบล ระหว่างปฏิบัติหน้าที่นายกองค์การบริหารส่วนตำบล ทำลาตให้กับตนเองระหว่างเดือนมิถุนายน ๒๕๔๗ ถึงเดือนธันวาคม ๒๕๔๗ เป็นเงินทั้งสิ้น ๔๐,๒๐๐ บาท การเบิกจ่ายเงินค่าตอบแทนดังกล่าวจึงไม่มีกฎหมายให้อำนาจกระทำได้ และเป็นการ เบิกจ่ายเงินที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย นั้น ในประเด็นนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้กล่าวถึงคำให้การ ต่อสู้คดีของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ในชั้นพิจารณาของศาลปกครองชั้นต้นเท่านั้น ไม่เป็นการโต้แย้ง คำพิพากษาของศาลปกครองนครราชสีมาว่าไม่ชอบด้วยข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายอย่างไร คำอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ จึงเป็นอุทธรณ์ที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายทั้งไม่เป็นสาระที่ ศาลปกครองสูงสุดจะรับไว้พิจารณา และประเด็นที่ว่าผู้ฟ้องคดีได้รับทราบหนังสือของกรมส่งเสริม การปกครองท้องถิ่น ที่ มท ๐๘๐๔.๓/๑๐๕๑๘ ลงวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ และนำเงิน จำนวน ๔๐,๒๐๐ บาท ที่ได้เบิกเป็นค่าตอบแทนฯ ไปแล้ว คือนคลังองค์การบริหารส่วนตำบลทำลาต เมื่อเวลาผ่านไปเป็นระยะเวลาจนถึง ๓ ปีเศษ (ตั้งแต่วันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๔๗ ถึงวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๕๑) การกระทำดังกล่าวเป็นการจงใจที่จะไม่ปฏิบัติตามระเบียบกฎหมาย ที่ทางราชการกำหนดไว้ เป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้ตนเองได้รับผลประโยชน์อันมิควรได้ โดยชอบด้วยกฎหมาย และไม่มีกฎหมายให้อำนาจไว้ และการกระทำไปโดยมิเจตนาทุจริต อันเป็นเหตุให้ทางราชการเสียหายอย่างร้ายแรง หากใช่เป็นการเชื่อโดยสุจริตว่าตนมีสิทธิได้รับ เงินค่าตอบแทนฯ ดังกล่าวแต่อย่างใด นั้น คำอุทธรณ์ดังกล่าวเป็นเพียงการกล่าวถึงคำให้การ ต่อสู้ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ในชั้นพิจารณาของศาลปกครองชั้นต้นเท่านั้น ไม่ใช่เป็นการโต้แย้ง คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น จึงเป็นอุทธรณ์ที่ไม่ชอบ และไม่เป็นสาระที่ศาลปกครองสูงสุด จะรับไว้พิจารณา

นอกจากนี้ การไต่สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ตามที่กล่าวอ้างมาในอุทธรณ์ ก็ไม่ตรงกับข้อเท็จจริงที่ได้จากการพิจารณาคดีของศาลจังหวัดพิจิตรในประเด็นการรับทราบหนังสือ กรมส่งเสริมปกครองส่วนท้องถิ่น ที่ มท ๐๘๐๔.๓/๑๐๕๑๘ ลงวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๗

/หนังสือ...

หนังสือจังหวัดนครราชสีมา ที่ นม ๐๘๓๔.๔/ว ๔๓๕๐ ลงวันที่ ๓ ธันวาคม ๒๕๔๗ และหนังสือ
 อำนวยความสะดวก ที่ นม ๐๘๓๔.๔/ว ๔๕๖๖ ลงวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๔๗ ว่าผู้ฟ้องคดีได้รับทราบ
 หนังสือทั้ง ๓ ฉบับดังกล่าวแล้วตั้งแต่วันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๔๗ โดยนางนันทนวล สีหาราช
 เป็นผู้ยืนยันว่าได้เสนอหนังสือดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีและพนักงานอัยการได้นำนางนันทนวล สีหาราช
 มาเบิกความต่อศาลจังหวัดพิมาย แต่จากที่นางนันทนวล สีหาราช ตอบคำถามซักค้านนายจำเลย
 ว่าตนไม่แน่ใจว่า ได้เสนอหนังสือดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีจริงหรือไม่และฟังได้เห็นหนังสือดังกล่าว
 ตอนที่เจ้าหน้าที่ของสำนักงาน ป.ป.ช. มาให้ดู เพราะว่าการเสนอหนังสือเข้า - ออก ทุกเรื่อง
 ขององค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาดในขณะนั้นให้ผู้ฟ้องคดีต้องเสนอหนังสือให้นายสิริเกียรติยศ
 จงหมื่นไวย ซึ่งได้รับแต่งตั้งจากผู้ฟ้องคดีให้มีการตรวจทานหนังสือเข้า - ออกจากผู้ฟ้องคดี
 ในขณะนั้น โดยในชั้นพิจารณาของศาลจังหวัดพิมาย ผู้ฟ้องคดีได้นำนายสิริเกียรติยศ จงหมื่นไวย
 (ปัจจุบันเปลี่ยนชื่อเป็น “นายสมเกียรติ”) มาเบิกความเป็นพยานและได้ตอบคำถามของ
 นายจำเลยว่าไม่เคยเห็นหนังสือทั้ง ๓ ฉบับดังกล่าว คำอุทธรณ์ในประเด็นนี้ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕
 จึงฟังไม่ขึ้น

ส่วนประเด็นที่ว่าช่วงวันที่ ๑๓ - ๑๗ ธันวาคม ๒๕๔๗ วันที่ ๒๐ - ๒๔ ธันวาคม
 ๒๕๔๗ และวันที่ ๒๗ - ๓๐ ธันวาคม ๒๕๔๗ ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่มีการแจ้งเวียนหนังสือทั้ง ๓ ฉบับ
 ปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีมาปฏิบัติราชการที่องค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาดทุกวัน ประกอบกับ
 คำให้การของนางสุกรี และนางจิตติภัท ซึ่งได้ยืนยันข้อเท็จจริงว่านางสุกรี ได้ให้นางจิตติภัท
 ทำบันทึกแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบว่าเจ้าหน้าที่จังหวัดนครราชสีมาได้เข้าตรวจรายงานการเงินของ
 องค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาดและได้ทักท้วงว่า เงินค่าตอบแทนดังกล่าวไม่สามารถเบิกจ่ายได้
 ให้ผู้ฟ้องคดีส่งเงินคืนคลังองค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาด ในประเด็นนี้ พนักงานอัยการ
 ได้นำนางสำราญ กลมสุทธิไพจิตร เจ้าหน้าที่ของจังหวัดนครราชสีมาซึ่งเป็นผู้ที่อ้างว่า
 เป็นเจ้าหน้าที่ของจังหวัดนครราชสีมาที่มาตรวจรายงานการเงินขององค์การบริหารส่วนตำบล
 ท่าลาดในช่วงระยะเวลาดังกล่าวข้างต้น มาเบิกความโดยตอบคำถามซักค้านนายจำเลยว่าตนไม่ได้
 ออกมาตรวจรายงานการเงินขององค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาดจริง เพียงแต่ได้สอบถาม
 นางสุกรีทางโทรศัพท์ในช่วงเดือนตุลาคม - ธันวาคม ๒๕๔๘ และได้รับคำชี้แจงว่าผู้ฟ้องคดี
 ไม่ได้คืนเงินจึงได้มีหนังสือรายงานในเรื่องดังกล่าวเท่านั้น ดังนั้น การที่นางสุกรี กับนางจิตติภัท
 ได้ให้การต่อเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ จึงเป็นความเท็จ ประกอบกับนางสุกรีฯ
 ได้เปลี่ยนคำให้การชั้นพิจารณาของศาลจังหวัดพิมายในระหว่างเบิกความต่อศาลจังหวัดพิมาย
 ว่าเจ้าหน้าที่ของจังหวัดนครราชสีมาตรวจรายงานการเงินขององค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาด
 ในช่วงเดือนมีนาคม ๒๕๔๘ ซึ่งไม่ตรงข้อความที่ นางสุกรีฯ ได้ให้การต่อเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕
 แต่อย่างใด อีกทั้งคำอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ยังยืนยันว่านางสุกรีฯ ได้ให้นางจิตติภัทฯ

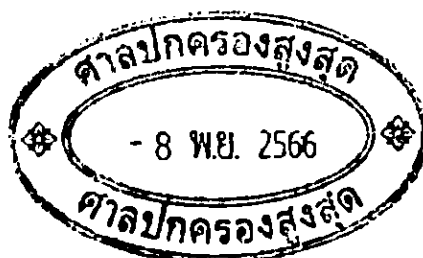

/ทำบันทึกแจ้ง...

ทำบันทึกแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบเรื่องการตรวจรายงานการเงินขององค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาด ระหว่างวันที่ ๑๔ - ๓๐ ธันวาคม ๒๕๔๗ ซึ่งไม่เป็นความจริงอันเป็นการให้การเท็จเพื่อที่จะกลั่นแกล้งผู้ฟ้องคดีให้ต้องได้รับความเดือดร้อนอีกด้วย ดังนั้น คำอุทธรณ์ในประเด็นนี้ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ฟังไม่ขึ้น

ส่วนประเด็นเรื่องการส่งเงินล่าช้าเป็นเวลา ๓ ปีเศษ นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ เปรียบเทียบกับกรณีนายมนตรี พันธมา ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลคลองไผ่ ว่าได้คืนเมื่อวันที่ ๑๘ มกราคม ๒๕๔๘ จึงไม่ทุจริต แต่ในชั้นพิจารณาคดีของศาลจังหวัดนครราชสีมา พนักงานอัยการจังหวัดพิจิตร ไม่ได้นำนายมนตรีมาเบิกความ แต่ในระหว่างการพิจารณาคดีของศาลจังหวัดพิจิตร ผู้ฟ้องคดีได้นำนางสาวพรหมพร เรืองรุก อดีตปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลตลาดไทร อำเภอชุมพวง มาเบิกความ โดยนางสาวพรหมพร ในขณะที่เป็นปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลตลาดไทรปฏิบัติหน้าที่นายองค์การบริหารส่วนตำบลตลาดไทร อำเภอชุมพวง ในเดือนมิถุนายนถึงเดือนสิงหาคม ๒๕๔๗ ได้เบิกเงินค่าตอบแทนการปฏิบัติหน้าที่นายองค์การบริหารส่วนตำบลตลาดไทร อำเภอชุมพวงเช่นเดียวกันในห้วงเวลาเดียวกันกับผู้ฟ้องคดี และอยู่ในเขตท้องที่อำเภอชุมพวงเช่นกัน ปัจจุบันยังไม่คืนเงินที่ได้เบิกจ่ายแก่คลังองค์การบริหารส่วนตำบลตลาดไทร และให้หน่วยงานใด ไม่ว่าจะ เป็นอำเภอชุมพวง จังหวัดนครราชสีมา หรือแม้แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ก็ไม่ได้ดำเนินการทางละเมิด ทางวินัย และทางอาญาต่อกรณีดังกล่าวแต่อย่างใดมาจวบจนถึงปัจจุบันนี้ โดยนางสาวพรหมพรได้ตอบคำถามค้านทนายโจทก์ โดยยืนยันตามความจริงต่อศาลจังหวัดพิจิตร อุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ เป็นการดำเนินการไม่ถูกต้องและไม่ชอบด้วยกฎหมายในเรื่องของการไต่สวน และการรับฟังข้อเท็จจริงจากพยานหลักฐาน จึงไม่อาจรับฟังได้

ส่วนประเด็นที่ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ มีอำนาจในการไต่สวนและวินิจฉัยชี้มูลว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ตามบทบัญญัติมาตรา ๑๙ (๔) ประกอบมาตรา ๘๔ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม นั้น กรณีดังกล่าวเป็นกล่าวถึงลำดับขั้นตอนการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ซึ่งกฎหมายได้กำหนดขั้นตอนสำหรับการปฏิบัติงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ให้เป็นไปด้วยความสงบเรียบร้อยเป็นหลักการที่ว่าด้วยวิธีพิจารณา ไม่ใช่องค์ประกอบความผิดในสาระบัญญัติแห่งกฎหมายไม่ว่าจะเป็นการผิดวินัยหรือผิดอาญา ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ไม่ได้โต้แย้งว่าคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นว่าไม่ชอบด้วยกฎหมายอย่างไร ด้วยเหตุผลประการใด ประกอบกับการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ อ้างข้อเท็จจริงในคำชี้แจงและระบุว่า เป็นเอกสารแนบท้ายคำชี้แจงซึ่งคำชี้แจงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ที่กล่าวอ้างมาในอุทธรณ์ดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้ยื่น

/ต่อศาลปกครอง...

ต่อศาลปกครองชั้นต้นหลังพ้นกำหนดที่ศาลปกครองชั้นต้นว่าได้ยุติการแสวงหาข้อเท็จจริงในคดีนี้แล้ว จึงไม่ใช่เป็นเอกสารที่ปรากฏอยู่ในสำนวนคดีนี้ หากแต่เป็นเพียงคำแถลงการณ์เป็นหนังสือของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ย่อมถือว่าเป็นข้อเท็จจริงที่ไม่ได้ยกขึ้นว่ากล่าวมาแล้วโดยชอบในศาลปกครองชั้นต้น จึงเป็นอุทธรณ์ที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายและไม่เป็นสาระที่ศาลปกครองสูงสุดจะรับไว้พิจารณา ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษายืนตามศาลปกครองชั้นต้น

ศาลปกครองสูงสุดออกนั่งพิจารณาคดีครั้งแรกเมื่อวันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๖๖ โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์เป็นหนังสือของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาพยานหลักฐานในคำฟ้อง คำให้การ คำคัดค้านคำให้การ คำให้การเพิ่มเติม คำอุทธรณ์ คำแก้อุทธรณ์ และพยานหลักฐานอื่นจากการแสวงหาข้อเท็จจริงของศาลแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ขณะที่ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาด อำเภอชุมพวง จังหวัดนครราชสีมา ในปี พ.ศ. ๒๕๔๗ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาดและนายกองค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาดได้ครบวาระการดำรงตำแหน่งลง โดยในช่วงระหว่างที่ไม่มีผู้ดำรงตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาด ผู้ฟ้องคดีได้ปฏิบัติหน้าที่นายกองค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาด ตามพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ แก้ไขเพิ่มเติมถึง (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๖ โดยได้ปฏิบัติหน้าที่นายกองค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาดตั้งแต่วันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๔๗ ถึงวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๔๘ โดยในระหว่างที่ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหน้าที่นายกองค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาดนั้น ผู้ฟ้องคดีได้เบิกเงินค่าตอบแทนการปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาดในเดือนมิถุนายน ๒๕๔๗ เป็นเงิน ๔,๒๐๐ บาท และเดือนกรกฎาคม ๒๕๔๗ ถึงเดือนธันวาคม ๒๕๔๗ ในอัตราเดือนละ ๖,๐๐๐ บาท ตามบัญชีอัตราค่าตอบแทนของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินค่าตอบแทนประธานกรรมการบริหาร สมาชิกสภาองค์การบริหาร เลขานุการสภาองค์การบริหารส่วนตำบล กรรมการบริหาร และเลขานุการกรรมการบริหาร พ.ศ. ๒๕๓๙ และระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินค่าตอบแทนประธานกรรมการบริหาร สมาชิกสภาองค์การบริหาร เลขานุการสภาองค์การบริหารส่วนตำบล กรรมการบริหาร และเลขานุการกรรมการบริหาร (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๔ รวมเป็นเงินจำนวนทั้งสิ้น ๔๐,๒๐๐ บาท ต่อมา มีผู้ทำหนังสือร้องเรียนผู้ฟ้องคดีลงวันที่ ๒ กันยายน ๒๕๕๒ ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ เพื่อขอให้ตรวจสอบข้อเท็จจริงในกรณีดังกล่าว โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้ไต่สวนข้อเท็จจริงกรณีดังกล่าวแล้วมีมติชี้มูลว่า ผู้ฟ้องคดีได้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ฐานปฏิบัติหน้าที่

/ราชการ...

ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบาย
 ของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ทางราชการอย่างร้ายแรง และฐานกระทำการอื่นใดอันได้ชื่อว่า
 เป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงได้พิจารณาลงโทษ
 ทางวินัยผู้ฟ้องคดีตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ โดยมีคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลหมื่นไวย
 ที่ ๘๗๓/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ
 และคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลหมื่นไวย ที่ ๘๙๖/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๓ ธันวาคม ๒๕๕๗
 แก้ไขเปลี่ยนแปลงคำสั่งที่ ๘๗๓/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ ให้มีผลบังคับ
 นับตั้งแต่วันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๕๗ โดยได้รับความเห็นชอบจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔
 ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้มีหนังสือลงวันที่ ๙ กันยายน ๒๕๕๘ แจ้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ว่า
 การลงโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีไม่ถูกต้อง และไม่เหมาะสม ตามหนังสือสำนักงานเลขาธิการ
 คณะรัฐมนตรี ที่ นร ๐๒๐๕/ว ๒๓๔ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๓๖ ขอให้พิจารณาโทษทางวินัย
 แก่ผู้ฟ้องคดีใหม่ให้ถูกต้องเหมาะสมต่อไป ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณาแล้วมีมติให้เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดี
 จากปลดออกจากราชการเป็นไล่ออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่งองค์การบริหาร
 ส่วนตำบลหมื่นไวย ที่ ๗๘๔/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๘ เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีจากปลด
 ออกจากราชการเป็นไล่ออกจากราชการ ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๕๗ ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์
 คำสั่งดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณาแล้วมีมติยกอุทธรณ์ ผู้ฟ้องคดี
 จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาเพิกถอนคำสั่งองค์การ
 บริหารส่วนตำบลหมื่นไวย ที่ ๗๘๔/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๘ ลงโทษไล่ออกจากราชการ
 และมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในการประชุมครั้งที่ ๔/๒๕๕๙ เมื่อวันที่ ๔
 เมษายน ๒๕๕๙ ที่วินิจฉัยยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีโดยให้มีผลย้อนหลังไปตั้งแต่วันที่คำสั่งลงโทษ
 วินัยมีผลบังคับ คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก โดยมีข้อสังเกตเกี่ยวกับแนวทางหรือวิธีการดำเนินการ
 ให้เป็นไปตามคำพิพากษาว่า เมื่อศาลพิพากษาเพิกถอนคำสั่งและคำวินิจฉัยดังกล่าวให้สิ้นผลไป
 แล้ว ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ร่วมกันพิจารณาดำเนินการให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับ
 ราชการ และคืนสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ ที่ผู้ฟ้องคดีต้องเสียไปเนื่องจากการถูกลงโทษทางวินัยแก่
 ผู้ฟ้องคดีตามหลักเกณฑ์หรือเงื่อนไขตามที่กฎหมายและระเบียบในเรื่องดังกล่าวกำหนดต่อไป
 ทั้งนี้ ภายใน ๙๐ วัน นับแต่วันที่มิคำพิพากษา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓
 และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ อุทธรณ์คำพิพากษาศาลปกครองชั้นต้นต่อศาลปกครองสูงสุดมาเป็นคดีนี้

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณากฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง
 ประกอบด้วยแล้ว

คดีมีประเด็นต้องวินิจฉัยว่า คำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลหมื่นไวย ที่ ๗๘๔/๒๕๕๘
 ลงวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๘ ลงโทษไล่ออกจากราชการตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓

/ในการ...

ในการประชุมครั้งที่ ๑๐/๒๕๕๘ เมื่อวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๘ และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามมติในการประชุมครั้งที่ ๔/๒๕๕๙ เมื่อวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๙ ขอบด้วยกฎหมาย หรือไม่

คดีมีประเด็นต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ก่อนว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ มีอำนาจไต่สวนและชี้มูลความผิดทางวินัยผู้ฟ้องคดี หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า คดีนี้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ มีมติชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๕๗ จึงต้องนำพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๔ มาใช้บังคับ โดยในพระราชบัญญัติดังกล่าว มาตรา ๑๙ บัญญัติว่า คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้... (๔) ไต่สวนและวินิจฉัยว่าผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองอื่นซึ่งมิใช่บุคคลตาม (๒) หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐตั้งแต่ผู้บริหารระดับสูงหรือข้าราชการซึ่งดำรงตำแหน่งตั้งแต่ผู้อำนวยการกองร่ำรวยผิดปกติกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรมหรือความผิดที่เกี่ยวข้องกัน รวมทั้งดำเนินการกับเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือข้าราชการในระดับต่ำกว่าที่ร่วมกระทำความผิดกับผู้ดำรงตำแหน่งดังกล่าว... มาตรา ๘๘ บัญญัติว่า เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้รับคำกล่าวหาเจ้าหน้าที่ของรัฐตามมาตรา ๘๔ หรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ใดกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ กระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม ให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ดำเนินการตามหมวด ๔ การไต่สวนข้อเท็จจริง มาตรา ๙๑ บัญญัติว่า เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ไต่สวนข้อเท็จจริงแล้วมีมติว่าข้อกล่าวหาใดไม่มีมูลให้ข้อกล่าวหาเป็นอันตกไป ข้อกล่าวหาใดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติว่ามีมูลความผิด ให้ดำเนินการ ดังต่อไปนี้ (๑) ถ้ามีมูลความผิดทางวินัยให้ดำเนินการตามมาตรา ๙๒ (๒) ถ้ามีมูลความผิดทางอาญา ให้ดำเนินการตามมาตรา ๙๗ และมาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ในกรณีมีมูลความผิดทางวินัย เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้พิจารณาพฤติการณ์แห่งการกระทำความผิดแล้วมีมติว่าผู้ถูกกล่าวหาผู้ใดได้กระทำความผิดวินัยให้ประธานกรรมการส่งรายงานและเอกสารที่มีอยู่ พร้อมทั้งความเห็นไปยังผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้นเพื่อพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติโดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก ในการพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ถูกกล่าวหา ให้ถือว่ารายงานเอกสารและความเห็นของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัยตามกฎหมายหรือระเบียบหรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้นๆ แล้วแต่กรณี เมื่อพิจารณาบทบัญญัติดังกล่าวข้างต้นแล้ว เห็นว่า ข้อกล่าวหาที่อยู่ในอำนาจไต่สวนและพิจารณาของ

/ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ หมายถึง เฉพาะข้อกล่าวหาที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ กระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม หรือความผิดที่เกี่ยวข้องกัน และโดยที่ประมวลกฎหมายอาญาได้บัญญัติถึงองค์ประกอบและโทษเกี่ยวกับความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการไว้ในภาค ๒ ลักษณะ ๒ หมวด ๒ มาตรา ๑๔๗ ถึงมาตรา ๑๖๖ และได้บัญญัติถึงองค์ประกอบและโทษเกี่ยวกับความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรมไว้ในลักษณะ ๓ หมวด ๒ มาตรา ๒๐๐ ถึงมาตรา ๒๐๕ ดังนั้น ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการและความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม จึงเป็นมูลความผิดทางอาญา ความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ถือเป็นมูลความผิดทางวินัย ส่วนความผิดที่เกี่ยวข้องกันนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ จะชี้มูลความผิดดังกล่าวตามมาตรา ๑๙ (๔) แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๔ โดยให้มีผลผูกพันผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการพิจารณาโทษทางวินัยที่จะถือเอารายงานเอกสารและความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัยตามกฎหมายหรือระเบียบหรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหา นั้น ๆ ตามมาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญเดียวกันได้ ต้องปรากฏว่ามีการกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ซึ่งเป็นความผิดหลักเสียก่อน จึงจะสามารถดำเนินการกับความผิดอื่นที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ในคราวเดียวกันได้ โดยความผิดที่เกี่ยวข้องนั้นจะต้องมีกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ หรือประกาศ ที่ใช้กับผู้ที่จะถูกดำเนินการทางวินัยบัญญัติไว้ชัดเจนว่า การกระทำนั้นเป็นความผิดทางวินัย ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ จึงมีอำนาจหน้าที่ในการไต่สวนข้อเท็จจริงและชี้มูลความผิดทางวินัยผู้ฟ้องคดีในความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการซึ่งเป็นความผิดหลักก่อน จากนั้นจึงสามารถชี้มูลความผิดอื่นที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ในคราวเดียวกันได้ เมื่อคดีนี้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ชี้มูลความผิดทางวินัยของผู้ฟ้องคดีว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมายระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรีหรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง และฐานกระทำการอื่นใดอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดนครราชสีมา เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ ข้อ ๓ วรรคสาม ข้อ ๖ วรรคสอง และข้อ ๑๙ วรรคสอง ประกอบกับพระราชบัญญัติระเบียบบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๓ (๓) และมาตรา ๒๕ วรรคท้าย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ จึงมีอำนาจชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดีได้ แต่ในส่วน

/การพิจารณาคดี...

ประธานสภาองค์การบริหารส่วนตำบล รองประธานสภาองค์การบริหารส่วนตำบล นายกอง
องค์การบริหารส่วนตำบล รองนายกององค์การบริหารส่วนตำบล เลขานุการสภาองค์การบริหาร
ส่วนตำบล... ให้เป็นไปตามระเบียบที่กระทรวงมหาดไทยกำหนด จากบทบัญญัติของกฎหมาย
ดังกล่าวจึงเห็นว่า ในกรณีที่องค์การบริหารส่วนตำบลใดมีนายกององค์การบริหารส่วนตำบลอยู่
แต่ไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้รองนายกององค์การบริหารส่วนตำบลเป็นผู้รักษาราชการแทน
และหากไม่มีรองนายกององค์การบริหารส่วนตำบลหรือมีแต่ไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้ปลัดองค์การ
บริหารส่วนตำบลเป็นผู้รักษาราชการแทน ตามมาตรา ๖๐ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว
ซึ่งการรักษาราชการแทนตามมาตรา ๖๐ นี้ใช้กับกรณีที่องค์การบริหารส่วนตำบลนั้นยังมีผู้ดำรงตำแหน่ง
นายกององค์การบริหารส่วนตำบลอยู่เพียงแต่ไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ส่วนกรณีที่นายกององค์การ
บริหารส่วนตำบลพ้นจากตำแหน่งตามมาตรา ๖๔ วรรคหนึ่ง นั้น ให้ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล
ปฏิบัติหน้าที่ของนายกององค์การบริหารส่วนตำบลเท่าที่จำเป็นได้เป็นการชั่วคราว ตามมาตรา ๖๔
วรรคสาม ซึ่งในกรณีดังกล่าว กฎหมายมิได้บัญญัติให้ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลรักษาราชการ
แทนนายกององค์การบริหารส่วนตำบล แต่เป็นกรณีที่กฎหมายบัญญัติให้ปลัดองค์การบริหาร
ส่วนตำบลปฏิบัติหน้าที่ของนายกององค์การบริหารส่วนตำบลเท่าที่จำเป็นเป็นการชั่วคราวเท่านั้น
ซึ่งมิได้ให้ผู้ดำรงตำแหน่งปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลมีสถานะเช่นเดียวกับนายกององค์การ
บริหารส่วนตำบลแต่อย่างใด อีกทั้งตำแหน่งปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลนั้น เป็นข้าราชการ
ส่วนท้องถิ่นซึ่งมีเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่งของข้าราชการส่วนท้องถิ่นอยู่แล้ว ส่วนนายกอง
องค์การบริหารส่วนตำบลนั้น เป็นข้าราชการเมืองท้องถิ่นซึ่งมาจากการเลือกตั้ง และได้รับ
เงินประจำตำแหน่งในส่วนของการดำรงตำแหน่งข้าราชการเมืองท้องถิ่น กรณีดังกล่าว จึงเห็นว่า
สถานภาพของตำแหน่งและฐานที่มาของการดำรงตำแหน่งระหว่างปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล
และนายกององค์การบริหารส่วนตำบลนั้น มีความแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง ดังนั้น การที่ปลัดองค์การ
บริหารส่วนตำบลปฏิบัติหน้าที่นายกององค์การบริหารส่วนตำบลอีกหน้าที่หนึ่งเป็นการชั่วคราว
ตามมาตรา ๖๔ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗
ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมถึง (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๔๖ จึงมิได้ก่อให้เกิดสิทธิแก่ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล
ที่จะได้รับเงินประจำตำแหน่งในฐานะนายกององค์การบริหารส่วนตำบลได้ ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีสิทธิ
ได้รับเงินค่าตอบแทนตำแหน่งนายกององค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาด

คดีมีปัญหาที่ต้องพิจารณาต่อไปว่า การที่ผู้ฟ้องคดีอนุมัติจ่ายเงินค่าตอบแทน
ตำแหน่งนายกององค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาดให้ตนเอง ถือเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง
ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบ

/ช่องทางราชการ...

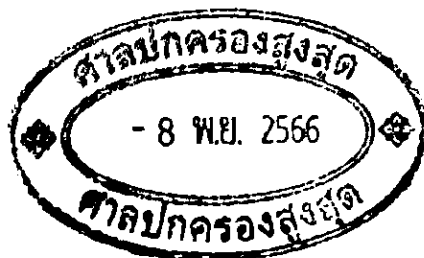
ของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการ อย่างร้ายแรง และฐานกระทำการอื่นใดอันเชื่อว่าเป็นผู้ประพฤดิชั่วอย่างร้ายแรง หรือไม่

คดีนี้เมื่อพิจารณาข้อเท็จจริงจากสำนวนการไต่สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ประกอบกับพยานหลักฐานในสำนวนคดีแล้วเห็นว่า โดยที่องค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาด ได้รับหนังสือของอำเภอชุมพวง ที่ มท ๐๘๓๔.๑๔/ว ๔๕๖๖ ลงวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๔๗ ที่ส่งแจ้งเวียนนายกเทศมนตรีตำบลชุมพวง และนายกองค์การบริหารส่วนตำบลทุกแห่ง โดยได้ส่งสำเนาหนังสือจังหวัดนครราชสีมา ที่ มท ๐๘๓๔.๔/ว ๔๓๕๐ ลงวันที่ ๓ ธันวาคม ๒๕๔๗ เรื่องหรือการเบิกจ่ายเงินค่าตอบแทนนายกองค์การบริหารส่วนตำบล มาเพื่อทราบและถือปฏิบัติ ต่อไป ซึ่งเนื้อหาในสำเนาหนังสือจังหวัดนครราชสีมาดังกล่าวได้ระบุว่า ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลปฏิบัติหน้าที่นายกองค์การบริหารส่วนตำบลในกรณีที่ไม่มีนายกองค์การบริหารส่วนตำบล ไม่มีสิทธิได้รับเงินค่าตอบแทนตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบล โดยให้อำเภอตรวจสอบว่ามีองค์การบริหารส่วนตำบลใดบ้างได้ทำการเบิกจ่ายค่าตอบแทนนายกองค์การบริหารส่วนตำบลให้กับปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งปฏิบัติหน้าที่นายกองค์การบริหารส่วนตำบลไปแล้ว หากมี ให้แจ้งองค์การบริหารส่วนตำบลเรียกเงินคืนเพื่อนำส่งคลังองค์การบริหารส่วนตำบลให้ครบถ้วนและดำเนินการตามสมควรแก่กรณีกับเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบ ต่อไป ซึ่งปรากฏว่านางนิมนวล สีหาราช เจ้าหน้าที่ธุรการของอำเภอชุมพวงในขณะนั้น ได้รับหนังสืออำเภอชุมพวง ที่ มท ๐๘๓๔.๑๔/ว ๔๕๖๖ ลงวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๔๗ ไว้เมื่อวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๔๗ โดยได้ประทับตราขององค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาด ออกเลขรับหนังสือและลงทะเบียนรับหนังสือไว้ในทะเบียนหนังสือรับขององค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาด ปี ๒๕๔๗ (เล่ม ๒) เลขทะเบียนรับ ๑๓๖๒ เมื่อวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๔๗ โดยนางนิมนวล สีหาราช ได้ให้ถ้อยคำต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ไว้ว่า เมื่อตนได้ประทับตราขององค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาด ออกเลขรับหนังสือและลงทะเบียนรับหนังสือแล้ว ตนได้เสนอหนังสือดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีซึ่งขณะนั้นดำรงตำแหน่งปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาด และปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาดด้วย โดยได้เสนอหนังสือดังกล่าวไปยังผู้ฟ้องคดีในวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๔๗ แต่จำไม่ได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้ส่งหนังสือดังกล่าวกลับคืนมา ให้ตนเพื่อส่งให้ส่วนการคลังดำเนินการในส่วนที่เกี่ยวข้องหรือไม่อย่างไร ส่วนนางสุภรี เชื้องาม หัวหน้าส่วนการคลังในขณะนั้น ได้ให้ถ้อยคำไว้ว่า ตนไม่เคยได้รับหนังสืออำเภอชุมพวง ที่ มท ๐๘๓๔.๑๔/ว ๔๕๖๖ ลงวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๔๗ จากผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด ซึ่งแม้ว่าหนังสือฉบับดังกล่าวที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ นำมาใช้ในการพิจารณาในการไต่สวนข้อเท็จจริง และนำมาให้นางสุภีรตรวจดูนั้นจะเป็นเพียงสำเนาฉบับ แต่สำเนาฉบับดังกล่าว องค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาดได้ขอมาจากอำเภอชุมพวงเพื่อยืนยันว่าอำเภอชุมพวงได้ส่งหนังสือ

/ฉบับดังกล่าว...

ฉบับดังกล่าวแจ้งเวียนให้องค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาดได้ทราบแล้ว ประกอบกับข้อเท็จจริงในสำนวนปรากฏว่านางนิมนวลได้เบิกความต่อศาลจังหวัดพินาย โดยระบุว่า เอกสารหมายเลข ๗ เป็นสมุดทะเบียน โดยลายมือที่เขียนในเอกสารหมายเลข ๗ เป็นลายมือของตนเองทั้งหมด จากข้อเท็จจริงดังกล่าวจึงเห็นว่า การให้ถ้อยคำของนางนิมนวล สีหาราช และนางสุภรี เชื้องาม พิงมีน้ำหนักและน่าเชื่อถือเนื่องจากไม่ปรากฏว่าบุคคลทั้งสองเคยมีเหตุโกรธเคืองกับผู้ฟ้องคดี อีกทั้งบัญชีการลงเวลาปฏิบัติราชการของผู้ฟ้องคดีในช่วงระหว่างวันที่ ๑๓ - ๑๗ ธันวาคม ๒๕๔๗ วันที่ ๒๐ - ๒๔ ธันวาคม ๒๕๔๗ และวันที่ ๒๗ - ๓๐ ธันวาคม ๒๕๔๗ นั้น ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีได้มาปฏิบัติหน้าที่ราชการที่องค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาด กรณีจึงมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าผู้ฟ้องคดีน่าจะได้รับทราบเนื้อหาในหนังสืออำเภอชุมพวง ที่ มท ๐๘๓๔.๑๔/ว ๔๕๖๖ ลงวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๔๗ แล้วว่า ผู้ฟ้องคดีไม่มีสิทธิเบิกค่าตอบแทนตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาด แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ดำเนินการส่งการในหนังสือดังกล่าวเพื่อส่งต่อให้เจ้าหน้าที่ฝ่ายการคลังเพื่อให้ดำเนินการในส่วนที่เกี่ยวข้องต่อไป และแม้ว่าผู้ฟ้องคดีจะได้เบิกค่าตอบแทนดังกล่าวเรื่อยมาตั้งแต่เดือนมิถุนายน ๒๕๔๗ จนถึงเดือนพฤศจิกายน ๒๕๔๗ ซึ่งยังพอจะมีเหตุอันถือได้ว่าผู้ฟ้องคดียังไม่รับทราบข้อเท็จจริงที่ว่าผู้ฟ้องคดีไม่มีสิทธิเบิกค่าตอบแทนตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาด ทำให้ผู้ฟ้องคดีเข้าใจว่าตนมีสิทธิโดยชอบด้วยกฎหมาย และได้ใช้สิทธินั้น แต่เมื่อพยานหลักฐานที่ศาลได้วินิจฉัยมาแล้วนั้นมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าผู้ฟ้องคดีต้องได้รับทราบข้อความในหนังสือเวียนของอำเภอชุมพวง ที่ มท ๐๘๓๔.๑๔/ว ๔๕๖๖ ดังกล่าวแล้วในวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๔๗ และโดยที่หนังสือเวียนดังกล่าวถือเป็นหนังสือที่กำหนดแนวทางปฏิบัติราชการเพื่อแนะแนวทางการปฏิบัติงานหรือแก้ไขข้อขัดข้องในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ หรือเพื่อประกอบการใช้ดุลพินิจของเจ้าหน้าที่ให้เป็นไปในแนวทางเดียวกัน หนังสือเวียนจึงมีความสัมพันธ์เฉพาะภายในฝ่ายปกครองและมีผลผูกพันโดยตรงให้เจ้าหน้าที่ต้องปฏิบัติตามแนวทางของหนังสือดังกล่าว ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีลงนามรับรองฎีกาเบิกจ่ายเงินในฐานะปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาด อนุมัติให้เบิกจ่ายเงินค่าตอบแทนปฏิบัติหน้าที่ตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบลประจำเดือนธันวาคม ๒๕๔๗ ตามสำเนาฎีกาเบิกเงินตามงบประมาณรายจ่าย เลขที่คลังรับ ๘๕/๒๕๔๘ วันที่คลังรับ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๔๘ พร้อมกับลงนามในใบรับรองของผู้เบิกในวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๔๗ อันเป็นเวลาภายหลังจากที่ผู้ฟ้องคดีได้ทราบหนังสือเวียนของอำเภอชุมพวง ที่ มท ๐๘๓๔.๑๔/ว ๔๕๖๖ แล้วว่าผู้ฟ้องคดีไม่มีสิทธิเบิกค่าตอบแทนตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาดได้ การกระทำของผู้ฟ้องคดีจึงถือเป็นการแสวงหาประโยชน์อันมิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมาย ทั้งยังเป็นการอนุมัติเบิกจ่ายค่าตอบแทนให้แก่ตนเอง โดยไม่มีอำนาจให้กระทำได้ อันขัดกับหลักไม่มีกฎหมายไม่มีอำนาจ โดยหากผู้ฟ้องคดีเชื่อโดยสุจริตว่าผู้ฟ้องคดีมีสิทธิที่จะได้รับเงินประจำตำแหน่งดังกล่าว

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีก็ควรที่จะระงับการรับรองฎีกาเบิกจ่ายเงินและไม่ควรลงนามอนุมัติฎีกาเบิกจ่ายเงินประจำตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาดในเดือนธันวาคม ๒๕๔๗ ไว้ก่อน และทำหนังสือโต้แย้งแนวทางของหนังสือเวียนฉบับดังกล่าว และแม้ข้อเท็จจริงจะปรากฏว่ามีปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลที่ได้ปฏิบัติหน้าที่นายกองค์การบริหารส่วนตำบล ได้ทำการเบิกค่าตอบแทนตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบลหลายแห่ง จนเป็นเหตุให้มีการหารือในเรื่องดังกล่าวไปยังจังหวัดนครราชสีมา ซึ่งต่อมา จังหวัดนครราชสีมาได้มีการตอบข้อหารือตามหนังสือเวียน ที่ มท ๐๘๓๔.๔/ว ๔๓๕๐ ลงวันที่ ๓ ธันวาคม ๒๕๔๗ แจ้งเวียนไปยังนายอำเภอ/ปลัดอำเภอผู้เป็นหัวหน้าประจำกิ่งอำเภอทุกแห่งว่า ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลซึ่งปฏิบัติหน้าที่นายกองค์การบริหารส่วนตำบลในกรณีไม่มีนายกองค์การบริหารส่วนตำบล ไม่มีสิทธิได้รับเงินค่าตอบแทนตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบล อันแสดงให้เห็นว่ามีปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลหลายแห่งที่ปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบล ได้ใช้สิทธิเบิกค่าตอบแทนนายกองค์การบริหารส่วนตำบลเช่นเดียวกันกับผู้ฟ้องคดี อันอาจเป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีเข้าใจได้ว่ามีสิทธิที่จะเบิกค่าตอบแทนดังกล่าวได้ก็ตาม แต่พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีที่ไม่ยอมรับทราบหนังสือเวียนโดยการไม่ส่งหนังสือเวียนให้หน่วยงานคลังเพื่อทราบ และดำเนินการในส่วนที่เกี่ยวข้องต่อไป รวมทั้งไม่ยอมนำเงินที่เบิกไปแล้วโดยไม่มีสิทธิมาคืนองค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาดทั้งที่สามารถกระทำได้เพื่อยืนยันตามหลักความเชื่อโดยสุจริตของตน แต่ผู้ฟ้องคดีกลับไม่ดำเนินการใด ๆ จนระยะเวลาล่วงเลยมาเกือบสามปี การกระทำดังกล่าวย่อมแสดงให้เห็นว่าผู้ฟ้องคดีมิได้เชื่อโดยสุจริตว่าตนเองมีสิทธิได้รับเงินประจำตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบล อันถือเป็นการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และถือเป็นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรีหรือนโยบายของรัฐบาลอันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรงแล้ว ทั้งนี้ ตามข้อ ๓ และข้อ ๖ วรรคสอง ของประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบล จังหวัดนครราชสีมา เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ แล้ว

ส่วนข้อเท็จจริงในคดีอาญาซึ่งคดีถึงที่สุดโดยศาลอุทธรณ์ที่ได้วินิจฉัยว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำโดยเชื่อโดยสุจริตว่าตนเองมีสิทธิได้รับเงินค่าตอบแทนในการปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าว เนื่องจากกฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้องขณะนั้นยังไม่มีข้อความชัดเจน จึงเป็นเหตุให้ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลที่ปฏิบัติหน้าที่นายกองค์การบริหารส่วนตำบลในหลายพื้นที่เบิกเงินค่าตอบแทนบ้าง ไม่เบิกค่าตอบแทนบ้าง แตกต่างกันไปตามความคิดของแต่ละคน ดังนั้น จึงถือไม่ได้ว่าผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิด

/ความเสียหาย...

ความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริตก็ตาม แต่เมื่อการดำเนินการทางวินัยและทางอาญามีวัตถุประสงค์แตกต่างกัน โดยโทษทางอาญานั้น มีผลกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ดังนั้น ในการพิจารณาลงโทษผู้กระทำผิดทางอาญาจึงต้องมีพยานหลักฐานโดยชัดแจ้งและปราศจากข้อสงสัยว่าผู้กระทำผิดจริงหรือไม่ หากมีข้อสงสัยจะต้องยกประโยชน์แห่งความสงสัยให้แก่จำเลย ส่วนการดำเนินการลงโทษทางวินัยมีวัตถุประสงค์เพื่อรักษาระเบียบวินัยของเจ้าหน้าที่ของรัฐให้เป็นผู้เหมาะสมและสมควรแก่ความไว้วางใจของสาธารณชนที่จะใช้อำนาจรัฐในการจัดทำบริการสาธารณะ รวมทั้งเป็นมาตรการที่มุ่งจะป้องปรามมิให้เจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการฝ่าฝืนข้อห้ามตามที่กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ ข้อกำหนด รวมทั้งขนบธรรมเนียมของทางราชการได้กำหนดไว้ ด้วยเหตุนี้ในการพิจารณาคดีของศาลจึงไม่จำต้องยึดถือตามผลของคดีอาญาแต่อย่างใด

ส่วนข้อโต้แย้งของผู้ฟ้องคดีที่ว่า การเสนอหนังสือเข้า - ออกทุกเรื่องขององค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาดในขณะนั้นให้ผู้ฟ้องคดีต้องเสนอหนังสือให้นายสิริเกียรติยศ จงหมื่นไวย ซึ่งได้รับแต่งตั้งจากผู้ฟ้องคดีให้มีการตรวจหนังสือเข้า - ออกจากผู้ฟ้องคดี โดยในการเบิกความในคดีอาญาของศาลจังหวัดพินายนั้น นายสิริเกียรติยศได้เบิกความว่าไม่เคยเห็นหนังสือเวียนทั้ง ๓ ฉบับดังกล่าว เห็นว่า คำให้การของนายสิริเกียรติยศยังไม่มีน้ำหนักเพียงพอที่จะหักล้างพยานเอกสารที่เป็นสำเนาหนังสือลงทะเบียนรับขององค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาดซึ่งมีลายมือชื่อของนางนิ่มนวลลงรับหนังสือฉบับดังกล่าวได้ ข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีในประเด็นนี้จึงมีอาจรับฟังได้

เมื่อได้วินิจฉัยแล้วว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีถือเป็นการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการและถือเป็นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรงแล้ว ตามข้อ ๓ และข้อ ๖ วรรคสอง ของประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดนครราชสีมา เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ ซึ่งความผิดฐานดังกล่าวมีระดับโทษไม่ต่ำกว่าไล่ออกจากราชการอยู่แล้ว กรณีจึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยข้อโต้แย้ง ข้อเท็จจริง และพฤติการณ์อื่นของผู้ฟ้องคดีว่ากระทำผิดวินัยฐานอื่นหรือไม่ เนื่องจากไม่ทำให้ผลของคดีเปลี่ยนแปลงไป ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลหมื่นไวยที่ ๗๘๔/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๘ ลงโทษไล่ออกจากราชการตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในการประชุมครั้งที่ ๑๐/๒๕๕๘ เมื่อวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๘ และคำวินิจฉัย

/อุทธรณ์...

การพิจารณาคดีของศาลนั้น หากศาลพิจารณาแล้วเห็นว่าผู้ฟ้องคดีมิได้กระทำความผิดทางวินัย ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ศาลก็มีอำนาจที่จะเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่สั่งลงโทษ ผู้ฟ้องคดีตามมติชี้มูลของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้ โดยไม่ต้องผูกพันตามมติชี้มูลของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ อุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ประเด็นนี้ฟังขึ้น

คดีมีประเด็นที่ต้องพิจารณาต่อไปว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์อันมิควรได้ อันถือเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหาย แก่ราชการอย่างร้ายแรง และฐานกระทำการอื่นใดอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง หรือไม่ โดยมีประเด็นต้องวินิจฉัยก่อนว่า ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิได้รับเงินค่าตอบแทนตำแหน่ง นายกองค้การบริหารส่วนตำบลท่าลาด หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า คดีนี้ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่าขณะที่ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่ง ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาด อำเภอชุมพวง จังหวัดนครราชสีมา ในปี พ.ศ.๒๕๔๗ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาดและนายกองค้การบริหารส่วนตำบลท่าลาดได้ครบวาระ การดำรงตำแหน่งลง โดยในช่วงระหว่างที่ไม่มีผู้ดำรงตำแหน่งนายกองค้การบริหารส่วนตำบลท่าลาด ผู้ฟ้องคดีได้ปฏิบัติหน้าที่นายกองค้การบริหารส่วนตำบลท่าลาด ตั้งแต่วันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๔๗ ถึงวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๔๘ แต่ในระหว่างปฏิบัติหน้าที่นายกองค้การบริหารส่วนตำบลท่าลาดนั้น ผู้ฟ้องคดีได้ใช้สิทธิในการเบิกเงินค่าตอบแทนปฏิบัติหน้าที่ตำแหน่งนายกองค้การบริหารส่วนตำบล ระหว่างเดือนมิถุนายน ๒๕๔๗ ถึงเดือนธันวาคม ๒๕๔๗ รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๔๐,๒๐๐ บาท โดยผู้ฟ้องคดีได้ลงนามรับรองฎีกาเบิกจ่ายเงิน ในฐานะปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลท่าลาด เห็นว่าควรอนุมัติให้เบิกจ่ายได้ และได้ลงนามในฎีกาเบิกจ่ายเงิน ในฐานะปฏิบัติหน้าที่นายกองค้การบริหารส่วนตำบลท่าลาด อนุมัติให้เบิกจ่ายเงินค่าตอบแทนดังกล่าวได้ โดยเมื่อพิจารณาพระราชบัญญัติสภาพัฒนาการและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ ที่แก้ไขเพิ่มเติมถึง (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๔๖ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับขณะเกิดเหตุ มาตรา ๖๐ วรรคสาม บัญญัติว่า ในกรณีที่นายกองค้การบริหารส่วนตำบลไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้รองนายกองค้การบริหารส่วนตำบลตามลำดับที่นายกองค้การบริหารส่วนตำบลแต่งตั้งไว้ เป็นผู้รักษาราชการแทน ถ้าไม่มีรองนายกองค้การบริหารส่วนตำบลหรือมีแต่ไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลเป็นผู้รักษาราชการแทน มาตรา ๖๔ วรรคสาม บัญญัติว่า ในระหว่างที่ไม่มีนายกองค้การบริหารส่วนตำบล ให้ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล ปฏิบัติหน้าที่ของนายกองค้การบริหารส่วนตำบลเท่าที่จำเป็นได้เป็นการชั่วคราวจนถึงวันประกาศผลการเลือกตั้งนายกองค้การบริหารส่วนตำบล และมาตรา ๘๖ บัญญัติว่า เงินค่าตอบแทน

/ประธาน...

อุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามมติในการประชุมครั้งที่ ๔/๒๕๕๙ เมื่อวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๙ จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว

การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาเพิกถอนคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลหมื่นไวย ที่ ๗๘๔/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๘ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในการประชุมครั้งที่ ๔/๒๕๕๙ เมื่อวันที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๙ ที่วินิจฉัยยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีโดยให้มีผลย้อนหลังไปตั้งแต่วันที่คำสั่งลงโทษวินัยมีผลบังคับ คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก โดยมีข้อสังเกตเกี่ยวกับแนวทางหรือวิธีการดำเนินการให้เป็นไปตามคำพิพากษาว่า เมื่อศาลพิพากษาเพิกถอนคำสั่งและคำวินิจฉัยดังกล่าวให้สิ้นผลไปแล้ว ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ร่วมกันพิจารณาดำเนินการให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ และคืนสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ ที่ผู้ฟ้องคดีต้องเสียไปเนื่องจากการถูกลงโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีตามหลักเกณฑ์หรือเงื่อนไขตามที่กฎหมายและระเบียบในเรื่องดังกล่าวกำหนดต่อไป ทั้งนี้ ภายใน ๙๐ วัน นับแต่วันที่มามีคำพิพากษา นั้น ศาลปกครองสูงสุดไม่เห็นพ้องด้วย

พิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เป็นยกฟ้อง

นายสุรัตน์ พุ่มพวง

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นางสิริกัญจน์ พานพิทักษ์

ประธานแผนกคดีบริหารราชการแผ่นดิน
ในศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการหัวหน้าคณะ

นายธีระเดช เดชะชาติ

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายสมยศ วัฒนภิรมย์

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายฉัตรชัย นิติภักดิ์

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายคะนิง จันท์สงเคราะห์

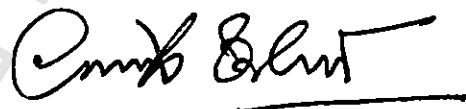
มีบันทึกประธานศาลปกครองสูงสุด

กรณีตุลาการศาลปกครองมีเหตุจำเป็น

ไม่สามารถลงลายมือชื่อได้

ข้าพเจ้าขอรับรองว่า คดีหมายเลขดำที่ อบ. ๑๔๒/๒๕๖๔ หมายเลขแดงที่
อน. ๓๗๐ /๒๕๖๒ ได้ทำคำพิพากษาโดยนายธีระเดช เดชะชาติ ตุลาการศาลปกครองสูงสุด
และนายฉัตรชัย นิติภักดิ์ ตุลาการศาลปกครองสูงสุด ซึ่งร่วมประชุมปรึกษาเป็นองค์คณะ
และได้ลงลายมือชื่อไว้แล้วในต้นร่างคำพิพากษา แต่เนื่องจากนายธีระเดช เดชะชาติ พ้นจากตำแหน่ง
ตามมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง (๓) ประกอบกับมาตรา ๓๑ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครอง
และวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ และนายฉัตรชัย นิติภักดิ์ พ้นจากตำแหน่งตามมาตรา ๒๑
วรรคหนึ่ง (๒) แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน ก่อนที่จะลงลายมือชื่อในคำพิพากษานี้ จึงบันทึกไว้
เป็นสำคัญ

(นายวรพจน์ วิศวตพิชญ์)
ประธานศาลปกครองสูงสุด